

1932
JUNIJ

Koledar Apostolstva molitve za junij 1932.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Mir med narodi.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Domačini Srednje Amerike.

Mesečni zavetnik: Sv. Alojzij (21.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	Juvenčij m.	Češčenje Srca Jezusovega	Št. Oselica	Sv. Anton Sl. g.
2 Četrtek	Ana Paredes d.	Pobožnost svete ure	Škocijan p. M.	"
3 Petek	Srce Jezusovo	Zadoščevanje Srcu Jez.	Soteska	Ljutomer
4 Sobota	Francišek Kar. sp.	Bramba pravic Cerkve	Škocijan T.	"
5 Nedelja	3. pob. Bonifacij	Apostolstvo mož in fantov	Ježica	Apače
6 Poned.	Norbert š.	Svoboda sv. Cerkve	Mirna peč	Št. Jurij o. Š.
7 Torek	Robert op.	Naši izseljenci	Planina	"
8 Sreda	Medard š.	Skupna molitev v družinah	Ajdovec	Sv. Peter
9 Četrtek	Primož in Fel. m.	Širitelji (-ice) pobožnosti S. J.	Grčarice	"
10 Petek	Marjeta kr.	Zakonska zvestoba	Črni vrh	Kapela
11 Sobota	Barnaba ap.	Vsi naši naročniki	Lučine	"
12 Nedelja	4. pob. Janez F.	Posvetitev družin Srcu Jezusovemu	Vrhopolje	Sv. Križ p. Ljut.
13 Poned.	Anton Pad. sp.	Spodobnost v obleki	Štanga	"
14 Torek	Bazilij Vel. š. c. uč.	Zadeve naših škofov	Št. Vid Stič.	Mala nedelja
15 Sreda	Vid in tov. m.	Dobrodelna društva	Št. Vid nad Lj.	Veržej
16 Četrtek	Frnc. Reg. sp.	Družba Jezusova	Št. Vid Vip.	Marenberg
17 Petek	Adolf š.	Dobra letina	Topla Reber	"
18 Sobota	Efrem Sir. c. uč.	Odvrnitev hude ure	Št. Vid Brdo	Remšnik
19 Nedelja	5. pob. Julijana	Katoliška akcija	Želimlje	Brezno
20 Poned.	Štiverij p. m.	Ublažitev krize	Preserje	Muta
21 Torek	Alojzij sp.	Nedolžnost mladine	Kovor	Pernice
22 Sreda	Pavlin Nol. š.	Čut za sramežljivost	Škofja Loka	Sv. Ožbald
23 Četrtek	Zenon m.	Odprava pijančevanja	Trata	Kapla
24 Petek	Janez Krstnik	Neustrašenost v veri	Preska S.	Sv. Jernej M.
25 Sobota	Viljem op.	Lelošnji novomešniki	Zasip	Šmarje
26 Nedelja	6. pob. Jan. in P.	Dijaki na počitnicah	Vojsko	Šmarje
27 Poned.	Ladislav kr.	Vse priporočene zadeve	Dragatuš	Sv. Jurij J. ž.
28 Torek	Irenej š. m.	Duhovn. in redovn. poklici	Črnomelj	"
29 Sreda	Peter in Pavel	Vdanost in pokorščina sv. očetu	Ljub. Sv. Peter	Ponikva
30 Četrtek	Spomin Sv. Pavla	Ta mesec umrli	Radeče	"

Negovanje lepote

na medicinsko-kozmetični podlagi to je nova smer, ki je zares dobra, če se zato uporabljajo pripomočki, katerim z medicinske strani ni prigovora, kot so: Fellerjeva Elsa-pomada za zaščito kože in Fellerjeva Elsa-pomada za rast las. Za v naprej poslanih 40 Din 2 lončka brez daljnih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elsa-trg 357, Savska banovina.

Hranilnica in posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

▼ KAMNIKU

Šttna št. 22 (lastna hiša) blizu postaje
Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodnejše. Vse davke plačuje hranilnica sama. Jamstvo presega večkratno vrednost vseh vlog.

Daje posojila na vknjižbo in proti poročtvu. Otvarja tekoče račune itd.

Eno cerkev ali cerkveno oltarno sliko brezplačno le za povrnitev režijskih stroškov poslika v letu 1932—33, na Slovenskem katoliški češki Atelier »Ars sacra« za propagando cerkvene umetnosti. Podrobna pojasnila daje Atelier »Ars sacra«, Praga XII., Američka 10. Češkoslovaška.

REGENTIN

Nov poklic

za dame in gospode z vpe-ljavo strojnega pletarstva v hiši. Zajamčen zaslužek ca. 1500 dinarjev mesečno
ker prevzamemo izgotovljeno blago, plačamo zaslužek za pletenje in dostavimo v izdelavo prejo. Pišite še danes po brezplačne prospekte na:

DOMAČA PLETARSKA INDUSTRIJA ŠT. 92
JOSIP KALIŠ, MARIBOR, TRUBARJEVA 2.

JUNIJ

XXX. LETNIK

1932

Kakor sv. Janez Krstnik

Ko je dan najbolj dolg in ko solnce zakraljuje nad nočjo in temo, stopi 24. junija pred nas junak sv. Janez Krstnik, ki je vse svoje življenje izvrševal napoved angela: »Vina in opojne pijače ne bo pil.« Sv. Janez Krstnik je vzornik in zavetnik onih, ki se z zgledom in besedo borijo zoper sedmeroglavo kačo pijanstva. Naš narod bridko potrebuje takih junaških fantov in mož, žen in deklet; potrebuje borilcev zoper alkoholizem, ki je že toliko naših ljudi napravil nesrečnih in še vedno upropašča svoje žrtve. Ljubi Bog naj nam po priprošnji sv. Janeza, Zaharijevega sina, pošlje čim največ junaških borcev!

Junaki so to, saj bojujejo hud boj. Bojevati se morajo zoper nešteto mikov in priložnosti, ki bi rade zdrobile njih sklep, nikdar ne piti opojnih pijač. Bojevati se morajo tudi zoper javno mnenje, ki je še vedno močno in odločevalno. Vsi sloji so imeli doslej opojne pijače v čislju; zadnje čase se je nesrečni predsodek nekoliko zamajal, onemogel pa še zdaleka ni. Načelni nepivci še vedno veljajo za čudake, in pri nas oni, ki vzgajajo in dvigajo ljudstvo k treznosti, niso najboljše naleteli. Ako je narodna pesem res izraz ljudske duše, potem nam slovenska pesem izdaja ne ravno majhno nagnjenje ljudstva k pitju. Poročila naših dnevnikov in drugih listov so pa naravnost porazna. Pijača je naš narodni greh. Tudi tujci to ugotavljajo.

Ovire pa pravega junaka ne oplašče, saj je še vedno bilo tako, da kadar je manjšina nekaj začejala, jo je večina gledala s posmehom. Vendar le manjšina vedno pomaga napredku do zmage.

Kje je kakšno tako odlično delo ljubezni do bližnjega, kot je na-

čelna vzdržnost od opojnih pijač in neustrašeno delo za iztreznjenje ljudstva? Posameznikom, družini, narodu in državi pomaga iz strašne nesreče, ob kateri se mora vsakdo zdrzniti, kdor jo gleda od blizu.

Alkoholik propada dušno in telesno, plemenitejše kali v duši zamirajo in žival vedno drznejše stopa na dan. Niti ene božje in cerkvene zapovedi ni, katere bi pijanost ne teptala; najhujše pa je s 5. in 6. božjo zapovedjo. Žrtve pijančevanja umirajo žalostne smrti in stopajo nepripravljene pred Sodnika.

Več najboljših slovenskih javnih delavcev je zaradi pijače omahnilo v pre zgodnji grob, ko bi bili javnosti lahko še Bog ve koliko podali; spoznali so bili morda svojo nesrečo, pa je bilo že prepozno, ker se ta strast oklene duše in telesa, kot se kača udav ovije okrog svoje žrtve.

Šele zadnja leta dozoreva dragoceno spoznanje in priznanje, da je tudi zmerno redno pitje škodljivo. — Sicer se pa marsikdo vara, ki se imenuje »zmernega« piveca. Težko je biti zmernen pivec, pa nikoli ne prestopiti meje.

Ako je en sam član družine vdan pijači, je v družini pekel. Kdor se torej z zgledom in z besedo bori zoper alkoholizem, ta otira grenke solze in seje in širi veselje namesto njih; seje pravo radost, katere je naša doba tako žejna, pa je je tako malo na svetu.

Kdor pomaga pri iztreznjenju ljudstva, ta odreja bodoče rodove žalostne dušne in telesne dediščine in prazni ječe, blaznice in druga slična zatočišča človeške bede.

Do zadnjega leta je naš mali slovenski narod zapil več ko eno milijardo letno. Na vsakega Slovenca v Jugoslaviji, tudi na dojenčke in druge, ki nikoli ne pokusijo

opojnih pijač, pride nad 1000 Din letno. Ali ni to strašno? Strašen davek molohu alkoholu zato, da potem uničuje in upropašča naš rod! Leto za letom po eno milijardo! Kaj bi se s temi milijardami dalo zgraditi, ustanoviti, napraviti! Ubogo naše ljudstvo v svoji zablodi in nesreči!

Narod pijancev je narod hlapcev in sužnjev. To so naši severni sosede dobro vedeli in so to tudi izrabljali v naš pogin.

Alkoholizem zadržuje zdrav razvoj in napredek in je popolnoma nenapreden. Zato se pri vseh dalekovidejših narodih širi gibanje proti alkoholizmu. Ob prvem navalu se seveda sovražnik ne bo podal; pa razlogi za omejevanje in prepoved opojnih pijač so tako močni in tako nujni, da jih noben trenuten neuspeh ne bo ovrgel in pokopal. Ali ni prelepa misel: tako uravnati javno življenje, da bo zrastle nov rod, ki ne bo hlepel po pijači; ki za njen mik še vedel ne bo, marveč se bo zavedal, da je življenje brez nje v vsakem oziru lepše in plemenitejše. — Človek, ki ne pije, vidi veliko lepega v življenju, v prirodi, v družbi in v svojem lastnem delu, o čemer bi se mu še sanjalo ne, če bi si čute in pamet meglil in zastrupljal s pijačo. Muslimanski in indijski stotomilijonski narodi so živeli stoletja brez alkohola, dokler jih niso začeli zastrupljati Evropci z njim; če so oni živeli in obstojali, pa mi kristjani, katoličani ne bi mogli?

Kdor zlorablja sveto pismo ali naprave prejšnjih stoletij v obrambo pijančevanja, naj izvoli pomisliti, da je alkoholizem nastal šele v zadnji dobi in ga poprej — razen v propadajoči rimski državi — ni bilo in se torej ni bilo treba tako boriti zoper njega. Pa kdor pozna sv. pismo, ve, kako že tudi stara zaveza svari pred nesrečo opojnih pijač.

Popolna abstinenca nikomur ni prijetna. Pa kdor daruje svoje neprestane žrtve Bogu, ko se dan za dnem odpoveduje opojnim pijačam, in kdor pomaga z zgle-

dom in z besedo manjšati število grehov nezmernosti in število drugih grehov, ki izvirajo iz nezmernosti, ta vrši prelepo delo ljubezni do Boga in je apostol božjega carstva, katero bi naj zavladalo v dušah, tudi v vseh slovenskih dušah. Zato je le nekoliko sramotno, da se protestantje in tudi prostozidarji po nekaterih državah bolj odločno in pogumno borijo zoper alkoholizem kot mi katoličani. Kaj jih bomo v tem prezirali! Skušajmo jih rajši prekositi!

*

Skušnja zadnjih desetletij je pokazala, da rodi v borbi za iztrežnenje ljudstva samo mirno, na verske in znanstvene nagibe oprto dokazovanje in prigovarjanje dober sad; reklamo, ki pretirava katerokoli stran, je temu delu samo škodila. Kdor hoče postati za trajno nepivec opojnih pijač ter z zgledom vplivati na okolico, ta si naj zbere vse razloge, ki mu ta sklep priporočajo. Potem naj sklene n. pr. za en teden, nato še za nadaljnjih 14 dni, potem za cel mesec, da ne bo pokusil alkohola. Ko se mu bo to posrečilo, naj sklep za en mesec še podaljša, in s tem je skoro že postal gospodar položaja in se bo sam sebi nasmešnil in rekel: »Zdaj bi bil res nespameten, če bi zopet začel piti.«

Prav je, če svoj prvi sklep podpre s kakim nadnaravnim nagibom; priklical bo božjo pomoč nad svojo slabost.

Pa že tudi naravni nagibi za načelno in dosledno zdržnost od opojnih pijač so sila lepi. Videli bo, kdor jim bo sledil, tudi na samem sebi, kako se bo volja hitro krepila in značaj se čistil; v sebi bo čutil novo, rastočo moč in silo, ki ga bo usposabljal za druge zmage nad samim seboj in nad vplivi okolice.

Kadar kdo reče v družbi: »Ne pijem« in ko izreče te besede brez bahaškega zanosu, pa tudi brez strahu in popuščanja, ta mora buditi pozornost in spoštovanje navzočih. Junaka vsakdo spoštuje in bi ga vsakdo rad posnemal; če ga ne more zaradi šibkosti svoje volje posnemati, ga pa vsaj — tiho — zavidajo. Dr. Fr. Jaklič.

UTRINKI

»Če sprejmemo od Boga v pravi ponižnosti ljubezen in trpljenje, in če priznamo oboje kot dar božji nam to bolj koristi, kot če bi se vsak dan krvavo bčali.«

»Ako je človek bolan, dostikrat misli, da njegovo življenje pred Bogom nič ne velja; in

vendar more bolnik dostikrat več zaslužiti pri Bogu z vdanostjo, kot tisoč zdravih ljudi.«

»Dar, ki ga človek da v božjem imenu že v življenju, mu več koristi, kot kupi denarja, ki ga zapusti šele po smrti.«

Izreki sv. Alberta Velikega († 1280.)

Posvečuj praznike!

»In Bog je dokončal sedmi dan svoje delo, ki ga je bil storil; in je počival sedmi dan od vsega svojega dela ... in je blagoslovil sedmi dan, in ga je posvetil.« (1 Moz 2, 2—3.)

V zelo preprostih besedah nam Mozes razlaga že na prvi strani sv. pisma veljavni pomen »sedmega dneva«.

Sedmi dan je Bog počival, sedmi dan je Bog posvetil.

Sedmi dan nas spominja dobrotljivosti božje, ki je nagnila nebeškega Očeta, da nas je ustvaril.

»On nas je ustvaril, in nismo mi sebe ustvarili.« Zato smo mu dolžni večno hvaležnost.

Če smo ustvarjeni od Boga, smo tudi od njega odvisni. Spoznati in pripoznati to odvisnost, je začetek in temelj pravega bogočastja. Vsak človek, ki rabi svoj razum, se bo zavedal, da je njegovo življenje in njegova sreča v božjih rokah; da vse kar ima, ima le od Boga, in da je radi tega dolžan Boga moliti in njegovo voljo spolnjevati: »Gospoda svojega Boga boš molil in njemu samemu služil.«

Že sama narava zahteva torej bogoslužje; da mora biti bogoslužje predvsem v srcu, je pač jasno. O bogoslužju lahko zahtevamo isto, kar zahteva Kristus o ljubezni do Boga, ko nas uči, naj ljubimo Gospoda svojega Boga »z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem«.

Ker pa ima človek ne samo dušo, temveč tudi telo, mora kazati svoje bogoslužje tudi z zunanjimi dejanji, predvsem z daritvijo, potem z molitvijo, postom itd. Da bi svoje bogoslužne dolžnosti od dne do dne ne odlagali, in je končno povsem ne zanemarjali, mora biti bogoslužju posvečen poseben dan v tednu. Takole razglša Bog na Sinajski gori:

»Spomni se, da posvečuješ sobotni dan; šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela; sedmi dan pa je sobota Gospoda tvojega Boga; ne delaj nobenega dela, ne ti, ne tvoj sin, ne tvoja hči, ne tvoj hlapec, ne tvoja dekla, ne tvoja živina.« (2 Moz 20, 8—10.)

V stari zavezi je bila torej sobota »Gospodov dan«; v novi zavezi so postavili apostoli namesto sobote, (ki je bila zadnji dan v tednu), kot Gospodov dan nedeljo ali prvi dan v tednu; storili so to, ker je Kristus v nedeljo od mrtvih vstal in v nedeljo poslal Sv. Duha.

Gospodov dan zahteva dvoje: naj ljudje telesno počivajo, in naj dvigajo svojega duha v molitvi k Bogu.

Telesni počitek je potreben že iz zdravstvenih razlogov. Naše telo ni iz železa, da bi moglo neprestano delati. In slednjič: še železni stroj mora počivati, da se prezgodaj ne obrabi. V stari zavezi Bog izrečno ukazuje, naj počivajo ob Gospodovem dnevu ne samo gospodarji, temveč tudi hlapci (delavci), in slednjič še živina. Torej še nema žival je bila deležna blagodati sobotnega dneva!

Predvsem pa je telesni počitek potreben, da more biti duh zbran za premišljevanje večnih resnic.

Saj je namen Gospodovega dneva, da nas tembolj združi z Bogom; radi tega naj se ob svetih dneh odstrani vse, kar bi oviralo polet našega duha v višave. V cerkveni zgodovini opažamo, da je prav zato Cerkev zabranjevala ob svetih dnevih ne samo hlapčevska dela, temveč tudi sodnijsko uradovanje in tržovske posle, ker motijo pobožno zbranost.

Pri vsem tem pa katoliška Cerkev odklanja ono ozkosrčnost, s katero so razlagali stari farizeji postavbo o sobotnem počitku; saj je znano, da so se le-ti spotikali, ko je Kristus na sobotni dan ozdravil bolnika. To prestrogo naziranje obsoja Kristus sklicujoč se na svojo nebeško oblast, da je kot Sin človekov gospod tudi sobote (Lk 6, 5), ter postavlja glede Gospodovega dneva večno veljavno načelo: »Sobota je ustvarjena zaradi človeka in ne človek zaradi sobote.« (Mr 2, 27.) Z drugimi besedami: sobota je postavljena v blagor človeštva, in ne v škodo; sobotni počitek mora človeka osrečiti, nikakor pa biti v kvar. Če je torej kako dejanje res potrebno za blagor posameznika ali družbe, bo tudi dovoljeno! Če so smeli po judovskem nauku rešiti ovco, ko bi v soboto padla v jamo (Mt 12, 12), koliko prej bo dovoljeno ozdraviti človeka!

V duhu Kristusovega nauka je tudi Cerkev zapoved o nedeljskem počitku milo in človekoljubno razlagala, kadarkoli so to zahtevale posebne časovne ali gospodarske razmere.

In ker so razmere v posameznih krajih precej različne, je dovolila, da smejo za posamezne osebe ali posamezne rodbe tudi župniki podeliti spregled od zakona počitka, ako sodijo, da obstoje

za tak spregled pametni in tehtni razlogi. Cerkev je pač mati, in sicer ljubezni polna mati. Cerkev odklanja preveliko strogost, in noče, da bi bil Gospodov dan za vernike dan muke in potrnosti, temveč dan veselja, tako da bi mogli peti vsako nedeljo: »To je dan, ki ga je naredil Gospod; veselimo in radujmo se ga!«

Toda prav radi tega, da bi mogli uživati z vsem srcem to praznično veselje, je morala Cerkev zabraniti ona opravila, ki niso v skladu s praznovanjem Gospodovega dneva. Med ~~z a b r a n j e n a d e l a~~ spadajo v prvi vrsti takozvana »hlapčevska« opravila. To so opravila čisto materialnega značaja, ki pri njih prevladuje mehanično, to je: ročno ali telesno delo, dočim je sodelovanje duha bolj v ozadju.

Če hočemo presoditi, je-li in v koliko je kako delo »hlapčevsko«, naj velja kot pravilo: čim bolj zahteva neko opravilo rabo zgolj telesnih sil, in čim manj duševnih, tembolj spada v vrsto zabranjenih del.

Čim bolj pa prevladuje pri kakem opravilu duševno delo, tem prej se bo prištevalo k dovoljenim opravilom.

Po tem določili bodo zabranjena sledeča opravila: delo na polju (orati, saditi, kopati, žeti, sekati, kositi, grabiti, pospravljati seno, mlatiti itd.); delo v ~~t o v a r n a h i n r u d n i k i h~~; delo na ~~s t a v b a h~~ (kopati kamenje, oglje, težke vožnje itd.), in vse vrste ~~r o k o d e l s t v a~~, (izdelovati pohištvo, čevlje, sedla, obleke, postavljati ali popravljati peči, električne ali plinske aparate); semkaj spada tudi delo kovačev, ključavničarjev, sobnih slikarjev, steklarjev, urarjev, graverjev, kamnosekov itd. Vseh ne moremo imenovati, ker je rokodelstev nebroj.

Dovoljeno je pa vsako ~~duhovno delo~~: študirati, čitati, pisati, prepisovati, igrati na harmonij, glasovir, gosli; predavati, nastopati v vlogah na gledališkem odru, peti, deklamirati itd., ker so ta opravila predvsem umska dela.

Razen telesnih in umskih del imamo tudi neka opravila, ki so sredi med obema; pri teh sta telo in duh zaposlena skoraj enakomerno, ter lahko služijo telesnim ali umskim potrebam: semkaj spadajo igre, sport, zabavne prireditve. Da li odvrčajo ta ~~s r e d n j a d e l a~~ duha od bogočastja ali ne, je odvisno od tega, v kaki meri se jim človek posveti; če kdo goji sport zmerno, v mejah pameti, mu te zabave ob nedeljah ne moremo zabraniti.

One oblike sporta, pri katerih pa prihaja vpoštev samo bahanje s telesnimi

silami, sport, ki tira v prenapetost in divje oblike, ki vidi v človeku zgolj vsoto fizičnih sil ter povsem zanemari kulturo duha, ni vreden, da se imenuje »zabava«, ter se ne da združiti z duhom nedelje. Prepričan sem, da bo mnogo prej povzdignil svojega duha k Bogu človek, ki bi v potu svojega obraza prekopaval svojo njivo, kakor nekateri moderni sportniki, ki se potijo s tem, da mečejo žoge in se na tekališčih brezobzirno sujejo.

Z ozirom na vsakdanje življenje so dovoljena ona ročna ali telesna dela, ki so potrebna, da se priredi kosilo, da se pospravijo sobe itd., na deželi tudi oni opravi, ki so nujni v hlevu pri živini (krmljenje živine, molža); druga bolj težka dela je treba opraviti dan poprej.

Radi razvedrila so dovoljeni sprehodi, izleti, telovadba, igre s krogli in slično; prav tako lov s puško, na trnek in podobne zabave, če se vrše v manjšem obsegu. Ni pa dovoljen ribolov z velikimi mrežami.

Z ozirom na promet, ki ga pač ob nedeljah ne moremo ukiniti, so dovoljena vsa ona opravila, ki so nujna, da se promet ohrani: n. pr. delo kurjača pri lokomotivi ali na parniku.

Glede ~~ž e n s k i h r o č n i h d e l~~ moramo omeniti tole: Ta dela so večinoma po svoji naravi »mehanična« dela, pri katerih ima prvo vlogo ročnost, pridobljena tekom časa; delo duha je pri teh delih neznatno. Radi tega spada med zabranjena dela: plesti, vezti, kvačkati, likati, krpati, izdelovati umetne cvetlice, škapulirje, molke itd. Gotovo pa je za to, da se smejo taka dela opravljati ob nedeljah, treba mnogo manjšega vzroka, kakor pa za delo na polju. In če kaka siromašna mati ob nedeljah, ko v delavnih nima časa, sebi ali svojim otrokom zakrpa obleko, ji tega Bog gotovo ne bo zameril.

Pripomniti pa moramo tole: Mnoge dobre žene se glede naštetih ženskih ročnih del izgovarjajo, da ta dela nič ne utrudijo, ali pa da jih ne opravljajo za denar. Tu pa moramo ugotoviti z vso jasnostjo: Ko presojamo, je-li gotovo opravilo »hlapčevsko« delo ali ne, ne uvažujemo, je li združeno z velikim trudom, ali se vrši radi plačila, temveč gledamo samo na ~~n a r a v o~~ dotičnega dela:

Pridigati je gotovo zelo utrudljivo, in vendarle ni »hlapčevsko« delo, temveč duhovno; pevske vaje lahko vodi kdo radi plačila, in vendarle so te vaje dovoljene, ker glasba pač ni hlapčevsko opravilo.

Nasprotno pa: če bi kdo zidal cerkveno stavbo ob nedeljah brezplačno, bo to delo »hlapčevsko«, ker je zidanje pač po svoji naravi težko telesno delo.

Ako je kako hlapčevsko delo nujno in ga ne moremo odgoditi, obenem pa ne moremo niti do župnika, smemo to delo izvršiti. Ako nastane v nedeljo n. pr. povodenj ali požar, so dovoljena tudi težja

dela, da rešimo, kar se rešiti da. — Če pa stvar ni nujna, je najboljša, da stopi vernik k svojemu župniku, mu vso zadevo razloži ter ga zaprosi za spregled. Kjer bodo zadostni razlogi, bo župnik posamezni osebi ali posamezni rodbini rad dovolil, da opravi kako sicer »hlapčevsko« delo. Župnik daje to dovoljenje tudi izven spovednice. (Konec prihodnjic!) — Dr. Jos. Ujčič.

Angel z lilijo

(Sv. Alojziju.)

*Oj mladenič, v tvojem srcu
angel sam je stanoval,
čistost mlade tvoje duše
angel sam je varoval.*

*Tvojega srcá nikoli
grešna zmagala ni strast,
slúžiti Bogú, Mariji
bila ti je prava slast.*

*V dobi najlepših
rasel si let,
čist kakor bele
lilije cvet.*

*Strast si sovražil,
greha se bal,
bil kakor solnčni
žarek svetel.*

*Hitel si kmalu
z zemskih nižav
gori v kraljestvo
večnih višav.*

*Gori te v gloriји zlati
tvoja objela je Mati,
rajski zapel ti je zbor.*

*Tam pri prečisti Devici
v rajski dehtiš zdaj gredici,
čednosti čisti uzor!*

Franjo Neubauer.

Brez ljubezni

(Pismo sodobnemu človeku.)

Izza poganškega Rima in polpoganškega Bizanta ni bilo tako strašnih razlik med denarnim in stradajočim človekom kakor danes. Na eni strani leže kupi zlata, uživanje do sita in več, in vse pravice in veljavnosti v družbi; na drugi strani glad, krivica, brezpravnost. In še — med obema stoji strašno visok zid: med bogatci gluhost in slepost, med ponižanimi odpor, mržnja, kri... Ljubezen je danes mrtva. Naš bližnji, odpoved, žrtve — to so izrazi, ki jih sodobni slovar ne pozna. Ulice naše so polne brezposelnih mladih ljudi; delali bi za kos kruha, za čevlje, za ono, kar človeku po naravi pripada; pa gladni in brezupni dostikrat zaman trkajo na vrata; še odmeva ni.

Vsi sistemi, ki so se v preteklih stotletjih gradili za zdravljenje te neznosne stanovske razlike, so brez življenja, zakaj grajeni so s suhim človeškim elementom, trohice božjega duha ni bilo v njih; porazno so delovali. Z lastnimi očmi vidimo, kaj je prinesel poslednji socialni načrt: boljše-

vizem. Ruski človek je strt; smrt duš v milijonih; smrt teles v milijonih. Prinesel je grozo v ljudi. Ognjišče družine je porušil, dostojanstvo žene poteptal, ljubezen mater pohodil. Otroci se klatijo ko brezdomci. Ali pa so zaprti v državnih zavodih, kjer pijejo strup brezboštva in razrednega sovraštva do vseh svobodnih izven ruskih tal. Cerkev so postale skladišča, zabavišča; vera v Boga je zaničevana... Pero ne bo dopovedalo strašnega razdejavanja mehkih ruskih duš. — Vse to prinašajo načrti, ki so izven verstva zasnovani.

In vendar: ali ni prvi načrt toplega socialnega sožitja ljudi vzbudil Kristus? Zakaj se vendar noče svet vgladati v tega največjega Sociologa in preliti njegov nauk v svojega? Zato ker On je imel za temelj *l j u b e z n i*, ki je brez nje vsako socialno delo nemogoče; danes pa o pravi ljubezni povečini ni duha ne sluha; danes je beseda ljubezen ponajvečkrat nepoznan pojem.

Isto dejstvo vidimo danes v Genevi. Evropski državniki se od časa do časa sestajajo, kjer sklepajo, kako bi prinesli miru razrvani Evropi. Pa vedno se razhajajo z razorožitvenih konferenc praznih rok in prazne duše. Miru hočejo, pa ni poročstva, ni zaupanja, ni iskrenosti med njimi. Vse gradijo na besedah in tajnih namenih. In nikoli ne bo miru, če ga ne bodo gradili na ljubezni, ki jo je prinesel Kristus. Ljubezni resnične, vse žrtvujoče in trpeče pa nikdar in nikoli ne bo, ako ni velike vere v Boga. Državniki si danes izmišljajo nove načine vladanja, brez Boga, ki pa so klavrni in se bodo slej ko prej zrušili. Zdi se mi, da nikoli ni bila bolj klicana vlada Cerkve, ki bi bila vesoljna, brez razlik na narodnostno pripadnost, s široko ljubeznijo — kakor danes. Cerkev edina bi mogla prinesiti vesoljstvu miru.

Še en značilen znak mrzle sodobnosti vidimo.

Evropska mesta so polna sirot. Mater srečaš z dojenčkom na prsih. Vdrte oči. Za kruh in mleko bi rada. Mimo hiti gospa, ogrnjena v dragocen plašč, nima očesa. In časti vreden veljak; gluha je... Siromak pa stisne siroti dinar in sramežljivo se ozre po ulici, da ne bi kdo videl njegove ljubezni.

Na drugi strani pa se prirejajo z velikim šumom dobrodelni plesi, dobrodelne akademije in podobne dobrodelne naprave, ki o njih prinašajo časopisi veliko pohvale pa priznanja osebam, ki se morda ob trpečem človeku na ulici še obregnili niso... Take nezmislivosti so mogoče le v času, ko živi človek samo od zunanjšega šuma, v dušo pa se zagledati ne more več. — Sedem let je tega, ko so tako zvani boljši ljudje v Frankfurtu ob M. priredili ples za siromake. Že so se naplesali in naveselili, ko v pozni nočni uri stopi v dvorano stari župnik Probst, bivši indijski misijonar, in govori: »Kjer se praznujejo poganski prazniki, kjer je poganski šum in ropot, naj zazveni tudi glas resnice! Videl sem vse. Vaše obnašanje je gnusno. Poznam jih mnogo izmed vas. Žene, ki jih imate v naročju, niso vaše žene... Vi hočete izpolnjevati dobrodelnost z grehom, toda iz greha ne izvira nič dobrega. Vi pijete izborna vina, steklenica stane 85 mark, delavec pa zasluži le 20 mark na teden. Ne motite se, Bog se ne da zasmehovati...« Tako je rekel stari mož in tiho odšel. Nihče se ni drznil odgovarjati; nastal je molk.

Tako bi moral hoditi župnik Probst po vseh evropskih mestih, pa praviti ljudem, ki so plesali za siromake, da njihova denarna pomoč ne velja nič, pa če tudi je milijonske vrednosti; zakaj ti ljudje ne poznajo bede in grenkosti siromakov in je tudi poznati nočejo, ker nimajo ljubezni, te božje cvetke, ki vsako delo oplemeniti.

Prelepa zapoved božja: Ljubi svojega bližnjega ko sam sebe — sili k vprašanju: kako ljubiš sebe? Do dna odkritosrčno, nezlagano, pristno. Tako bi moral ljubiti vse ljudi. In taka ljubezen je lepa kot božja, zakaj v njej ni nič računanja, nič potvarjanja; vse je čisto ko luč. Taka ljubezen bi morala iti v današnjega človeka. Ako številnim siromakom v resnici ne moreš drugega dati, daj jim dobro besedo, topel pogled, prijazno roko. Pokaži jim, da si jim brat. Izgubili so vero v pravico in ljubezen. Morda se jim vrne ob tebi tudi vera v Boga.

Mislím pa, da tudi praktično mnogo lahko storiš.

Po deželah hodijo prosit dela mladi ljudje! Človek, tvoj bližnji je; v stiski je, ne odreci mu pomoči! Starčki hodijo prosit prenočišča. Ne zapirajte jim vrat! V njihovi osebi hodi Kristus. Don Bosco je dejal: »Hiša, ki deli rada miloščino, je podobna morju. Naj izhlapi še toliko vode, morje se nič ne zniža: kar izhlapi, se vrne v rekah in potokih iznova v morje.«

Veliko poglavje so otroci brez staršev! Ljubi svojega bližnjega — in vedel boš, kaj storiti.

In bolniki brez pomoči! V kletih in barakah leže! Nesi jim ljubezni!

Trbovlje, Zagorje, Jesenice...

Vsi vemo, kako pretresljive so tam slike. Ljudje bi delali, s potom obraza bi si služili kruh, pa ne morejo. Očetje z ženami in otroki so na cesti. Strašno je razdejanje družbe, kjer ni ljubezni! Ljubljanski knezoškof dr. Rožman je vzdignil glas za te ljudi. Ali pa ne bodo njegova pisma — klic vpijočega v puščavi?

Bratje, v malem si odrekajmo in dajmo, če smo ljudje!

Saj je polje tako prostrano! Samo srce, naše srce nima ljubezni...

Prijatelji eno vedimo: ljubezen, ki so jo izgnali mrzli razumniki iz človeške družbe, moramo vrniti v naše domove in duše, ljubezen do Boga in bližnjega. Brez te bo vsako delo brez sadov, prazne bodo naše hiše, zima bo ležala preko pomladi in poletja. In nikogar ne bo, ki bi dvignil to strašno moro, ki leži nad Evropo...

Preizkušnja Katoliške akcije. Katera je ta?

Gospod urednik! Danes se moram pa kar na Vas sklicevati. Vi veste, da sem Vam za majevo številko pisal članek, ki govori o Kat. akciji sploh, o sodelovanju lajkov pri verskem delu. A ker sem bil nekoliko prepočasen, sem prišel prepozno in članek v majnikovi številki ni zagledal belega dne. Želel sem torej, da ga zagledam v junijevi številki. A Vi ste mi rekli: Ne tako! Za to številko hočem, da mi napišete nekaj o treznosti. Meseca junija je Kres, odtod ima cel ta mesec tudi ime »krsnik«. Sv. Janez Krstnik je vladar tega meseca, in o tem velikem svetniku vemo vsi, da je jedel kobilice, opojne pijače pa ni pil. Zato je on zaščitnik treznosti in ves ta mesec je nekako »posvečen« treznostni misli. Prav zato bodi tudi ta Bogoljubova številka »posvečena« tej misli, in zato mora Katoliška akcija ta mesec govoriti o treznosti.

Torej o treznosti naj spet pišem? »Saj sem že pisal! Naj pišejo še drugi; mene se bodo naveličali o tem poslušati, češ, ta pa ne zna drugega kakor tisto svojo treznost!« — Tako sem se izgovarjal. A pomagalo ni nič. Ukazano mi je bilo, da moram pisati o treznosti in o ničemer drugem. Kaj torej hočem? Urednika moram ubogati; sicer mi ne sprejme, kar mu napišem. Toda krivda mene ne zadene, če spet pišem o treznosti; da boste vedeli!

Kaj naj pa še pišem in povem o treznosti, ko sem prav na tem mestu pod naslovom Katol. akcije o njej že dvakrat pisal?

Vprašanje je, ali se je po tistem mojem pisanju res kaj storilo za treznost? Da, to je vprašanje! Piše se že, piše; vprašanje je, če se tudi kaj naredi. Seje se že, seje; vprašanje je, če seme tudi vskali, zraste in če je iz tega sejanja kaj sadu. Mlati se že, mlati; vprašanje pa je, če izpod cepca tudi kaj zrnja prileti, ali mlatimo le prazno slamo...

Kaj pa naj se za treznost naredi? Kaj, da ne bomo samo sejali, ampak da bo tudi kaj sadu? Kaj, da ne bomo samo mlatili, ampak bo res kaj zrnja?

Najprej je treba, da ustanovite povsod, kjer hočete delati Katoliško akcijo, družbo »Treznosti«. In Kat. akcija bi morala biti v vsaki župniji, torej tudi »Treznost« v vsaki župniji. Že nedelja 21. februarja, ko smo imeli v Ljubljani treznostni

kongres, je bila za to določena. A kjer se to takrat ni zgodilo, se še vedno lahko zgodi in sicer če ne prej, vsaj zadnjo nedeljo tega meseca, ki je Krstnikova nedelja.

In zdaj je spet vprašanje: Kje so to že storili in kje še mislijo storiti, — kje pa ne mislijo storiti. In če ne mislijo, zakaj ne? Pijejo pa preveč povsod v vsaki župniji, in v pijanosti se povsod veliko greši. Edino g. župnik z Vranje peči (nad Kamnikom) ve povedati, da v njegovi župniji ni nobene gostilne. Skoro ne pomnijo, kdaj bi bil tam kak pretep. Glejte — sad treznosti! Saj pravimo. Vsak blagoslov bi se naselil med ljudstvo, ko bi bilo vseskoz trezno! Ni nam pa znano, da bi bila še kje kaka taka župnija. Povsod je treba delati za treznost, zato je Družba treznosti potrebna povsod. Ali naj spet naštevamo, koliko greha in vsakovrstnega gorja napravlja pijančevanje, kako skruni dneve Gospodove in kako so pivci in pijanci najslabši kristjani? To so že tako znane stvari, da vas ni treba več s tem dolgočasiti.

Če s tem soglašate, morate pa tudi vedeti, da je treba zoper to kaj ukreniti. Če ima Kat. akcija kje svoje delo zastaviti, mora tukaj! Če tukaj ne, kjer se da največ greha preprečiti, kje pa?! Lahko rečemo: **delo za treznost je preizkušnja Katoliške akcije.** Če hoče KA uspehov, bo zastavila svoje delo tukaj, kjer sedares kaj narediti, kaj doseči; če tukaj ne, potem sploh ne bo kaj prida dosegla. Saj le tisto delo, ki je združeno z žrtvijo, je pristno krščansko in katoliško. Ali ni bilo vse delo Odrašenikovo in tudi delo svetnikov sama žrtev? Mi pa bi hoteli le prijetno uživati v nebesa priti. Prav taki smo, kakor pove Tomaž Kempčan: »Mnogo ima sedaj Jezus prijateljev nebeškega kraljestva, ali malo takih, ki bi nosili njegov križ. Veliko ima tovarišev pri mizi, a malo v postu. Mnogo jih hodi za njim, dokler lomi kruh, a malo, da bi ž njim pili kelih trpljenja.«

In če se »Treznost« vpelje in vodi v župniji, naj bo taka, da bo res kaj! Da ne bodo sama imena, vse samo na papirju, a brez moči, brez življenja. — Kakšna naj pa torej bo? 1. Taka, da bo šela

veliko popolnih zdržnikov. Od nikogar se popolna zdržnost ne zahteva, a vsem se priporoča in mnogo se jih želi. Ste slišali, kako so Irci svojo deželo streznili? To so tiči! Več kot en milijon abstinentov! S samo drugo stopnjo je v resnici malo pomagano. Tu ni nobene krepke volje, da bi pijančevanju prišli res do živega, posebno če je mnogo sicer vnetih prijateljev in prijateljic treznostnega gibanja, ki pravijo: »Jaz bi se vpisal (vpisala) v drugo stopnjo, samó če smem še piti rum v čaju.« To se pravi: »Jaz bi se rad umil (umila), samó zmočiti se ne maram!« O, ti moj Bog! Kako smo junaški! Radi bi Bogu zvesto služili, samó nobene žrtvice ne sme od nas zahtevati! — Drugod pojevniki za treznost nobene druge stopnje nočejo poznati. Samo popolno zdržnost. In to so pogostokrat ljudje, ki niso kaj pobožni, morebiti še vere nimajo. A iz zgolj naravnih razlogov z veseljem storijo na ljubo dobri stvari in na ljubo bližnjemu, česar mi iz naravnih in nadnaravnih ne moremo. — Kdo naj bo popoln abstinents? a) Mladina do 21. leta. b) Vsi tisti, ki jim je pijača nevarna in škodljiva, ki ne znajo držati mere, ki so vdani pijači, pa se hočejo te strasti rešiti. c) Mnogo takih, ki se hočejo žrtvovati na ljubo bližnjemu in zadoščevati z zasramovanjem nasičenemu Jezusovemu Srcu. Pariški škof in kardinal je nedavno ustanovil družbo treznosti prav iz tega namena, da bi prijatelji Jezusovi zadoščevali za grehe, s katerimi Jezusa pijanci žalijo. Gotovo ima tudi na Slovenskem Jezus mnogo takih prijateljev! — Glejte na tak način in iz tega razloga bi imeli lahko na Slovenskem na tisoče abstinentov. In to bi nekaj pomenilo! Število je, ki daje moč!

2. Zdržniki in trezniki pa ne smejo biti mrtvi, ampak živi. »Treznost« mora biti gibčna in delavna. Najmanj štirikrat na leto se morajo udje zbrati in zborovati in se posvetovati, kaj bi storili, da se pijančevanje v fari omeji in razne nerodnosti preprečijo. Abstinentje, ki se žrtvujejo, naj širijo treznost povsod in naj skušajo pridobiti za »Treznost« kar največ udov! — Vsak ud mora dobiti v roke »Sprejemnico«. Udje morajo vedeti, kake dolžnosti in kake pravice imajo. Dobijo se jako lepe, umetniško izdelane sprejemnice pri Sveti vojski (Dunajska cesta 17) ali pa pri Ničmanu v Ljubljani; izvod po 50 par. D zdaj je te sprejemnice naročilo še prav malo župnij. Da boste takoj vedeli, kake

pravice in dolžnosti imate, naj bodo danes pravila tukaj natiskana. Potem pa si jih povsod posebej naročite in med člane razdelite! In potem, ko ste vso stvar dobro uredili, nam kaj pišite in sporočite, da bo drugim za zgled in vzpodbudo!

Pravila »Treznosti« kot cerkvene družbe.*

1. Družba obsega vso škofijo in naj se vpelje v vsaki župniji.

2. Član lahko postane vsak vernik od 14. leta starosti dalje. — Šolarji-zdržniki so združeni posebej in se imenujejo »Mladi junaki«.

3. Družba naj bo v najožji zvezi z drugimi cerkvenimi družbami in s katoliškimi društvi ter mora imeti v teh družbah in društvi, ki so dolžna gojiti čednostno življenje, svojo glavno oporo. Družba je član Katoliške akcije.

4. Člani so: 1. popolni zdržniki, ki ne pijejo nobene opojne pijače; 2. oni, ki ne pijejo nobenega žganja, druge pijače pa v resnici zmerno. Oboji se lahko zavežejo le za neko dobo (najmanj za eno leto) ali pa do smrti.

5. Razen tega naj si štejejo vsi člani v dolžnost: a) da nedoraslim ne dajejo piti, b) da nikogar ne silijo k pijači, c) da nikoli ne dajejo prilike za čezmerno pitje, d) da po možnosti zabranjujejo vsako nezmerno pitje in vse razvade, ki so povod pijančevanju in izgredom: prežo in vse podobno, e) da pazijo, če se postavne določbe glede pitja, policijske ure in plesov, v fari izpolnjujejo, in če se ne, naj pri pristojni oblasti proti neredu nastopijo, e) da sadja ne pretvarjajo v alkohol, zlasti naj ne kuhajo žganja, marveč naj pospešujejo in priporočajo brezalkoholno uporabo (tudi sušenje) in prodajo sadja in grozdja. Povsod in ob vsaki priliki naj vneto delajo za vsesplošno treznost!

Poleg pijančevanja naj člani preprečujejo in pobijajo vse, kar je z alkoholom rado v zvezi: surovost in preklinjanje, razuzdanost in vso nenravnost: javno nagoto in nespodobno modo ter naj zoper njo prav odločno nastopajo.

7. Gojijo in priporočajo naj pametno varčnost. Tobaka družba ne zabranjuje, vendar priporoča, da se tudi kajenje omeji, ker je to velik strošek, a koristi nobene. Mladi ljudje naj sploh ne pričenjajo kadit, da si ne nalagajo nepotrebnega davka! — Pač pa naj družbeniki radi sodelujejo pri dobrodelnosti.

8. Obvezne članarine ni. Pač pa se rado-voljni darovi pobirajo in hvaležno sprejemajo. Priporoča se tudi, naj si naročajo in berejo treznostno glasilo »Preporod«. Vsaka družba naj ima naročen vsaj en izvod.

9. Družbo vodi odbor, ki naj ima vsaj tri člane; sme pa jih biti tudi več. Predsednik je lahko duhovnik ali kdo drug; v tem slučaju je duhovnik samo duhovni vodja ali svetovalec.

10. Občni zbor družbe je kvaterno nedeljo v postu. Na tem se: a) kontrolira in ugotovi število članov, b) ponovi zaveza, c) pobere članarina, d) voli (po potrebi) odbor, d) potem pa odpošlje letno poročilo in darove škofijsekmu vodstvu.

11. Sestanek pa naj ima družba vsako kvaterno nedeljo. Ti sestanki so potrebni, da Družba ni mrtva in da člani na svoje dolž-

* »Treznost« bo dobila tudi vladno odobrenje.

nosti ne pozabijo. — Pri sestankih se lahko bere kaj iz »Preporoda« in naj bo temeljit razgovor o vseh tukaj v točkah 4—7 navedenih dolžnostih.

12. Člani naj darujejo svojo zdržnost v zadoščenje Jezusovemu žaljenemu Srcu in imajo za patrona velikega zdržnika sv. Janeza Krstnika. Vsak član dobi sprejemnico in se zaveže, da bo držal dano obljubo. Pri sprejemu molijo skupno:

V zadoščenje Jezusovemu z zasramovanjem nasičenemu Srcu, — v čast velikemu spokorniku Janezu Krstniku, — v zadoščenje za svoje grehe — za spreobrnjenje pijančevanju vdanih grešnikov — v pomoč dušam v vica — sklenem in zagotovim z moško besedo: zdržati se vseh opojnih pijač, ali: zdržati se vsakega žganja, druge pijače pa uživati zmerno. Sklenem, da tudi drugim ne bom dajal prilike k pijančevanju, ampak jih odvrčal od tega. Pomagaj mi Bog, Devica Marija, sv. Janez Krstnik in moji sveti patroni, da ostanem temu svojemu sklepu zvest! Amen.

Odpustki bratovščine. Popolni: 1. na dan sprejema, 2. na god sv. Janeza Krstnika ali v osmini, 3. vsako kvaterno nedeljo, 4. ob smrtni uri (pod navadnimi pogoji). Odpustek 60 dni za vsako dobro delo.

Ako bi tole K. A. izvršila, — ako bi zdaj, ko imamo njo, mogli izvesti to, česar dozdej nismo mogli: Slovenijo strezniti in ljudstvo na celi črti za ta boj proti strasti pijančevanja organizirati, — bi K. A. imela veliko pokazati. Potem bi se lahko reklo: To pa je Katoliška akcija! To ni sama beseda, — to je dejanje, moško dejanje! To je nekaj velikega! Brez tega pa dvomimo, da bi bilo veliko akcije. Če bi se namreč strašili stvari, ki so malo težavne, dasi spoznamo njih potrebo, potem bi ne bili sposobni za velika dela. To torej je preskušnja Kat. akcije. Upajmo, da jo bomo dobro prestali!

Ta mesec, meseca junija, naj bi se to zgodilo, — kolikor se še ni zgodilo. Pri-

Ivan Pengov

Sostro

nesimo Jezusovemu žaljenemu Srcu v tem njegovem mesecu to žrtev, ta veliki dar! Ni dvoma, da mu bo v veliko veselje in tolažbo...

NOVA VEJA KARMELICANSKEGA REDA.

V duhu sv. Terezije iz Avile in sv. Terezije Deteta Jezusa, zaščitnice vseh misijonov, delujejo goreče tudi »karmeličanke božjega Srca Jezusovega,« kot nova veja starega in častitljivega karmeličanskega reda.

Karmeličanke božjega Srca Jezusovega, katerih hiša-matica je na Nizozemskem (Sittard), so dobile odobrenje za Jugoslavijo dne 12. maja 1930 in delujejo za zveličanje neumrjočih otroških duš. Ta najmlajša veja karmeličanskega reda obstoji šele 41 let, pa se je že razširila v starem in novem svetu. Sestre žive ločene od sveta v svojih samostanih in goje tiho premišljevalno (kontemplativno) življenje. Vendar pa tudi goreče izvršujejo dela kr-

ščanske ljubezni: v svojih domovih, v otroških vrtcih in šivalnih šolah vzgajajo uboge zapuščene otroke (dečke in deklice), gredo pa tudi iz samostana v posamezne družine, kjer vrše »hišni misijon« (naročajo dobre katoliške časopise in knjige, navajajo družine za krščansko življenje, obiskujejo reveže in bolnike in jim pomagajo i. t. d.) Marsikaka dekle bi šla rada po zgledu sv. Terezije D. Jezusa v samostan; ne čuti pa v sebi poklica za strogi in samopremišljevalni karmeličanski red. Želi pa reševati duše, zlasti duše nedolžnih otrok, ki so dandanes med svetom izpostavljene tako velikim nevarnostim. Taka dekleta lahko vstopijo v samostan karmeličank božjega Srca Jezusovega: Zagreb, Vrhovec 35.

NA MARIJINIH POTIH

Pri Mariji

V juniju.

Ni ga meseca v letu, da bi ne imeli večjega ali manjšega Marijinega praznika.

Dne 9. junija častimo Marijo, Mater milosti; 16. junija imamo spomin Marije Matere vedne pomoči; 20. junija se priporočamo Mariji Tolažnici.

Res! Ni ga meseca brez Marije! Naj bi tudi hiše ne bilo brez Marije! Ne mislim samo hiše brez Marijine podobe, ampak veliko bolj: naj bi ne bilo hiše brez Marijinega češčenja, brez ljubezni do Marije. Kar zapisal bi: Gorje ta-

kim hišam! Pa se bojim, da bom preveč zapisal, da bo zamera pri Mariji. Saj je ona tudi Mati izgubljenih...

* * *

Tisti, ki skrbje, da življenje v naših Marijanskih vrstah ne ugasne, ampak da se krepi in razrašča, da kipi in napreduje, so nasvetovali, naj se življenje v naših kongregacijah razdrobi v celo vrsto odsekov. Nasvetovali so nam olepševalni odsek, ki naj skrbi za lepoto cerkve, oltarjev in pokopališča; priporočali so tiskovni odsek, ki naj se pobriga za to, da pridejo ljudje do dobrih knjig in časopisov; dejali so, da ne bi bil napačen misijonski odsek, ki bi gojil skrb in gorečnost za širjenje svete vere in pomagal uresničevati Gospodovo poslednje naročilo na zemlji; omenili so tudi treznostni odsek; ki...

»Treznostni odsek! Hm! Ali je za našo družbo potreben? Ali ni že to samo ob sebi razumljivo, da morajo biti člani naših kongregacij trezni. Marijina družba vendar ne sme biti družba alkoholu vdanih privržencev.«

S temi in s podobnimi mislimi se je boril tiste dni zakraski voditelj M. d. in premišljeval, ali bi ustregel tistim gospodom, ki si take reči izmišljujejo, ali ne. Povsod so šle z njim te misli: v cerkev, v pisarno, v šolo, na sprehod, še pri molitvi so ga begale.

»Izmišljevat take reči je lahko,« se je hudoval sam pri sebi, »ukazovati je tudi lahko, obsojati, da si len, ni težko; ampak delati, delati, izvrševati, kar si ti ljudje tam doli izmislijo — hotel je menda reči v Ljubljani, — delati, delati, to pa ni tako lahko.«

Zamišljen je stopal po cesti, dokler ga ni premotila vesela pesem, ki se mu je v lahkkih, skoro pritajenih glasovih vedno bolj približevala.

»Hvaljen Jezus!«

»Vekomaj. Amen.«

Guido Fongalanski,
vzor prvoobhajancev

Kakor bi se bil predramil iz težkega spanja, je pogledal zakraski gospod Jožef izza svojih misli in videl, da brzi mimo njega Dobravska Angela. Veselo, poskočno, pa pridno in dobro dekle.

»O! Angela! Ti si tako vesela, da kar prepevaš. Pa saj je skoro prav tako: Angela vesela. Kako lepo se to sliši! Kako pa je že s teboj?«

»O, kar dobro! Ampak —«

Pa je kar nenadoma obstala. Zardela je in glavo je povsila in skoro ji je bilo žal, da je spravila na dan tisti nesrečni »ampak«.

»No, kaj je s tem 'ampak'? Kaj misliš povedati?«

»Ne vem, ali bi, ali ne bi?«

»Le povej!«

»Veste, včeraj bi bila kmalu nesrečna.«

»Res? In danes bi bila morebiti že na mrliskem odru? In jutri bi imeli pogreb v naši družbi? Kar prezgodaj še, ali ne, kar prezgodaj.«

»Tako bi ravno ne bilo, pač pa malo drugače. Saj veste. Na ženitnini sem bila, tam v Drenovlju. Pa je tisti Matevž tam iz Peščenega hriba tako sitnaril za menoj, da sem mu komaj ušla. Če bi jaz ne bila trezna, on pa pijan, ne vem, kako bi bilo. Tako sem pa še dekle. Veste, če bi bili vi vzeli svinčnik v roko in bi naredili črto čez moje ime, da bi mi bilo hujše, kakor če bi me nesli k pogrebu.«

»Bog s teboj, Angela! Takih deklet sem vedno vesel. Ostani vedno pri teh mislih.«

Dobravska je odbrzela naprej po svojih opravkih, gospod Jožef se je pa iznova zatopil v svoj treznostni odsek. In postal je drugačnih misli, kakor je bil pred pol ure.

»Prav je, prav, če ga bomo ustanovili. Dobravska je zmagala s svojo treznostjo in je danes vesela. Živela treznost! Tudi dekletom je potrebna. O sv. Peter, kako prav si zapisal: 'Trezni bodite, čujte: vaš nasprotnik, hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl.' (1 Pet 5, 8.) Prav, prav je zapisal.«

Tako je bila ta reč započeta, kamen je zdrknil in se je začel valiti. Ob rojstvu treznostnega odseka pa je bilo pač tako, kakor je vedno ob rojstvu vsake dobre stvari.

Vstajali so nasprotniki in so še komaj rojenemu gibanju oznanjevali smrt: »Treba bo čuvati mrlja! In da bi tam ne bilo pijače? — In da bi je kdo ne poskusil?

I. Sojč

Sv. Vid pri Ptuj

Novi oltar Presv. Srca Jezusovega

— Ali pa pri težkem delu? Kako se prileže kozarček! Zdaj pa naj začnemo s treznostjo! Kajpada! Gospodarji, znani skupuh, se bodo te novotarije radi oprijeli. In nosili bodo delavcem hruševo vodo, kislo mleko — no, no, no! — Ali pa družbeno romanje? Kje bodo pa vzeli pod streho ljudi, ki bodo srebali samo vodo!« — Zdi-hovanja brez konca in kraja...

Gospod Jožef pa je mirno poslušal vse pomisleke. Vedel je, da čudežev s treznostjo ne bo delal, da sveta iz tečajev ne bo premaknil, in da je korenine starih dreves težko puliti iz zemlje. Ampak od-jenjal pa ne bo. Led je prebit, prebija ga bo še naprej; ko bo onemogel, bo pa pre-pustil delo svojim naslednikom. Svet mora delati, če ne, bo zaspal in zastal. Ni in ne bo tako, da bi vse sedanji rod napravil, prihodnji rod bi pa samo gledal in počival.

Gospod, usmili se . . .

Brezje

Plevel vedno raste in vedno ga bo treba preganjati.

Zgodilo se je, da je tiste dni hudo obolela Trtnikova Nežika. Bila je članica zakrajske M. d., odbrali so jo za vodnico treznostnega gibanja. In Nežika je bila dekle, ki je bila za delo v družbi med prvimi. Vneta, delovna, gibčna. Ni bila v družbi steber, ampak krepko rastoča mladiča. Veliko je obetala, veliko je družba od nje pričakovala.

Zdaj pa je prišla bolezen. In saj veste: kjer je bolezen, tam tudi do smrti ni več daleč. Vse je pričakovalo smrti. In vse je govorilo, da bo smrti največ kriva tista neumnost, ki se ji pravi treznost. Ko bi bila dekle o pravem času znala piti, pa bi ne bilo prišlo do bolezni. Zdaj bo pa radi

svoje trme morale umreti. Ali je tega treba.

Ponujali so ji vina, pa ga je stanovitno odklanjala.

»Kakor hoče,« so se jezile nekatere brumne duše, »naj pa umrje, če noče zdravja!«

Poklicali so zdravnika.

Prišel je, preiskal je mlado bolnico in zmajal z glavo.

»Ali je nevarno?« je povpraševala Drobiževa Meta, ki so jo Trtnikovi naprosili, naj pomaga streči bolnemu dekletu.

»Nevarno, zelo nevarno.«

»Ko bi ji svetovali, gospod doktor, naj popije vsak dan čašico vina, morebiti celo sadjevca.«

»Kar ukažite, gospod doktor, saj ga lahko kupijo.«

»Ali je že kaj take pijače dobila?«

»Nič. Saj noče, trma trmasta.«

»Ali so njeni sorodniki vdani pijači.«

»Ne. Pravijo, da se jim zdi škoda denarja. Nič dobrega si nočejo privoščiti.«

Zdravniku se je čelo zjasnilo.

»To jo bo morebiti rešilo. Sicer bi bila smrt tako gotova, kakor amen pri očenašu.«

Za tri sto ran božjih in še en udarec po vrhu. Meta ali prav slišiš? Ali moreš verjeti, da celo zdravnik tako neumno govori! Pa pravijo, da je učen gospod. In da je prav v tistem mestu študiral, kjer je sam kralj doma! Ali svet res na glavi stoji? O, pamet, pamet, kam si zbežala!

Zdravnik je dal svoja navodila, napisal je na listek potrebna zdravila in še enkrat kar najstrožje prepovedal vsako vpijanljivo pijačo.

»Če jo hočete umoriti,« je naročal, »potem ji dajte piti, kar hočete. Če jo pa hočete videti še živo in zdravo, pa ne trohice alkohola.«

Hud je bil boj med mladim življenjem in med smrtjo. Zmagalo je življenje.

Gospod Jožef pa je bil vesel svojih ljudi. Vesel Dobravske Angele, ki je s treznostjo ohranila svoje deklišтво, pa vesel tudi Trtnikove Nežike, ki si je s trmo treznosti priborila svoje življenje.

»O, Bog!« je molila njegova duša, »o Bog, blagoslavljaljaj svoje ljudstvo in ne daj ga v roke njegovih sovražnikov.«

J. Langerholz.

Luč z gora

Iz življenja mladega fanta. (Weiser-Jagodic.) — Nadaljevanje.

Nekaj me je streslo, da sem se zbudil. Oton je stal v nočni srajci ob moji postelji in me vlekel za roko: »Alo, Mirko, brž! Gore! Pogled skozi okno!« Stekel je zopet tja in buhli! skozi šipe v probujajoče se zimsko jutro.

Hinko je sedel, že napol oblečen, na svoji postelji in se smejal Otonu, ki je bil od strmenja in navdušenja ves iz sebe.

Hitro sem se oblekel in šel k oknu. Pogled je bil v resnici očarujoč: Pred nami je ležala Stubajska dolina v vsej svoji širini, vsa se lesketajoča po snežnih poljanah, po njej srebrni pas potoka, na levo številne hiše Fulpmesa. Prav nasproti, od druge strani doline, se je dvigala temna stena orjaške gore; visoko gori so mežikali zobčasti grebeni, pokriti s snegom, v prvih žarkih jutranjega solnca. Bilo je čarobno žarenje in svetlikanje v ledenikih tam gori; rožnat svit je ležal preko belih ploskev. Nad vsem tem pa se je širilo mrzlo, jekleno-modro zimsko nebo.

Na desno tam preko, kolikor daleč je neslo oko, je stala skala ob skali, so bili vrhovi in robovi, potapljač se v poletnem žarečem solncu.

Moj pogled se je venomer vračal k ogromnemu gorskemu skladu tik pred nami. Dala so se na njem natančno razločiti posamezna drevesa prav navzgor do planin, ki so kot bele ploskve višele nad gozdovi.

»Kako se imenuje ta gora?« sem vprašal Hintoka, ki se je pravkar umival.

Pišel je k oknu. »To je Serles,« je dejal.

Dirnilo me je. »Serles?« sem vzkliknil, »ta pa je na tvoji karti čisto drugačna!«

»Seveda!« Ni sliki je od spred. Tu jo pa vidiš od strani!«

To je bila torej ona znamenita Serles! Gora, ki je nje sama podoba pomenila za Hinkota toliko! — Stal sem nekaj časa nem in opazoval gorski sklad z občutjem strmenja in spoštovanja.

Med tem nama je začel Hinko po vrsti naštevati druge gore: Rote Wand, Kesselspitze, Wasenwand, Schneiderspitze, Pinniskegel, Kirchdach, Elferspitz, Zwölferspitz...

»Dreizenspitz, Vierzenspitz!« je zaklical Oton in si zatisnil ušesa. »Nehaj, saj si tega ne morem zapomniti!« Imena so mu bila postranska stvar. Hotel je samo gledati. Vsak hip je odkril kaj novega.

Ingres

Paris, Loure

Tebi bom dal ključne nebeškega kraljestva...

Sarajevski nadškof dr. Josip Stadler

blagoslaavlja ob svojem prihodu sinčka zdravnika dr. Richterja

Slednjič smo prvo čudenje premagali in se docela oblekli. Potem smo šli k zajutreku. Teta nam je prinesla kavo in masleni kruh. Stric je bil že odšel na žago, ki je ležala spodaj ob potoku. Imel je kot stavbenik polno dela v vsej dolini.

Hinko je hitro pospravil svoj zajutrek. »Pridita nato pred hišo, jaz sem že zunaj!« je zaklical in odbrzel. Midva sva še nekaj časa kramljala s teto in otroki, potem sva si oblekla plašče, si nadela rokavice in šla na vrt. Tudi tu, na drugi strani hiše, so stale pred nami visoke in mogočne gore. Visok poraščen greben se je vil ob dolini. Za njim pa so mežikali iz modrega neba zobčasti stožci, in beli planinski pašniki so ležali in se lesketali med sivimi stenami vrhov in grebenov.

Ko sva stopila iz vrtnih vrat in se ozrla po Hinkotu, sva slišala, da nama kliče iz daljave. Stal je onstran velikega travnika, ki je segal prav do hiše, in nama migal nasproti. Kaj neki počne tam gori?

Že sva videla: Imel je smuči na nogah! Nenadoma se je odtrgal tam gori in završal, v drznem loku travnik prečkajoč, proti nama. Bil je krasen prizor gledati to sloko mlado

postavo, kako plove kakor ptic varno in krepko nad belo planjavo. Roki je imel prosti. Preko vsake kotanje in brežine je splaval s prožnim sklonom. Ko je šlo enakomerno navzdol, je stal strumno pokonci.

S prijetnim šumom so šelestele smuči v škripajočem snegu nasproti. Zdelo se je, da bo zdirjal preko naju. Pa naenkrat, nekaj korakov pred nama, se je dvignil oblak snega. In že je stal Hinko tu, mirno in krepko kakor vlit. Globoko je vzdihnil, si pogladil naprej viseče lase preko glave in nama smeljaje podal roko.

Zagomazelo mi je po vseh udih. Smučanje je zares nekaj krasnega, sem si mislil, tega se moram tudi jaz naučiti! Stvar se mi je zdela sicer zelo preprosta. Seveda sem moral kmalu uvideti, da je veliko, veliko težja, kakor sem si bil mislil.

Tudi Oton je bil navdušen. »Ti, Hinko, tega se moram naučiti!« je zaklical in ga zgrabil za roko. »Mi boš pomagal?«

»Seveda!« se je zasmeljal Hinko.

»Toda saj nimava smuči!« sem rekel.

V Hinkotovih očeh je zablisnil poreden smeh: »Oh kaj, ti boš vzel očetove dilce!«, Oton pa Rudijeve! — Ali naj kar začnemo?

»Živio!« je vzkliknil Oton in drl v hišo. Sledil sem mu, Hinko pa je počakal zunaj. Prosila sva teto. Smehljajoč se nama je dala stričeve smuči. Rudi je sam prinesel svoje dilce Otonu: »Lahko se ves dan voziš!« je dejal velikodušno, »jaz jih danes ne potrebujem!«

Tako sva se vadila ves dan na travniku pred hišo in pozabila, da bi si ogledala Fulpmes. Drčala sva in padala, krilila z rokami in palicami po zraku, se smejala in grizla z zobmi od bolečin. Hinko naju je z veliko spretnostjo v vse potrebno uvedel. — Zvečer sva bila do smrti trudna, toda znala sva že pravilno stati, hoditi in se preko malih brežin peljati.

Naslednje jutro sva svoj »smuški tečaj« nadaljevala. Rudi je zopet posodil svoje dilce Otonu, čeprav bi se bil gotovo rad sam vozil. Oton jih sicer ni hotel več vzeti, a mu jih je Rudi kar usilil.

Popoldne smo ostali v hiši. Bil je vendar sveti večer! Imeli smo dela dovolj: Jaz in Rudi sva krasila božično drevesce, Hinko in Oton pa sta postavljala jaselce. In to ni bila malenkost! Velika gora za jaselcami je morala biti naložena iz samega mahu, v hlevček, v mesto Betlehem in v pastirsko votlino je bilo treba napeljati električno luč. Potem je bilo treba pravilno postaviti 150 krasnih iz lesa izrezljanih kipcev. — Oton je pri tem delu kar žarel navdušenja. Čutil sem takorekoč, kako se njegova še nepokvarjena otroška doba od-

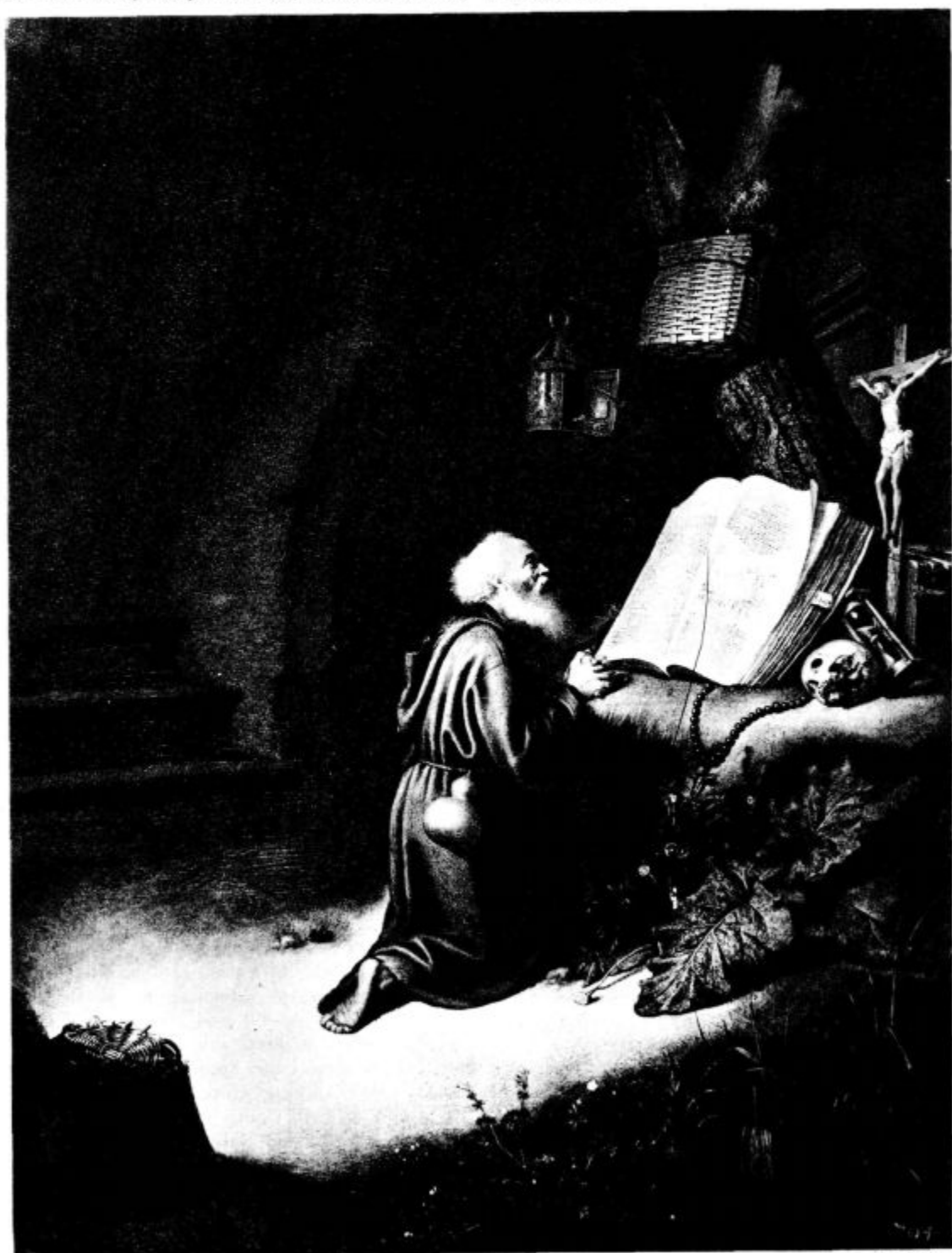
pira gorskemu dihu verske pomladi, ki je okoli in okoli cvetela v tej luči.

Ob šestih zvečer smo šli vsi, razen tete, v cerkev k blagoslovu. Potem je stric z otroki še ostal notri, ker so hoteli iti k spovedi. Samo Hinko je stopil z menoj in Otonom ven.

Ona dva sta se obrnila na desno. — »Kam pa gresta?« sem vprašal.

»K salezijancem!« je odvrnil Hinko. »Tam imam svojega spovednika.«

»Ti, jaz grem tudi k spovedi!« mi je zašepetal Oton.

Gi. Dou

Puščavnik v molitvi

Dresden

Ob poti

»Potem grem sam domov!« sem dejal in se obrnil na levo. Zdrznilo me je nekoliko, da sem bil edini, ki nisem šel k spovedi. Toda saj nisem bil k temu nagnjen, hliniti se pa nisem maral.

Bil je krasen večer. Visoko na vzhodu je stala luna. Njegov odsev je čisto in trpko lesketal nad ledeniki, nekateri oblaki so se utapljali s srebrnimi robovi v to svetlobo. Bele koprene oblakov so se počasi vile ob stenah gorā. Lesketalo in migljalo je nad pobočji okrog in okrog.

Po daljši poti sem počasi spel k stričevi hiši. Z globokim ganotjem sem užival čar čudovite mesečne noči.

Kmalu po sedmi uri smo bili zopet vsi skupaj. Med večerjo sta goreli na mizi dve sveči. Stric je prebral svetonočni evangelij, ki smo ga stoje poslušali. Bilo mi je, kakor da se pri teh preprostih, pretresljivih besedah odpirajo vrata, za katerimi se smehlja božično veselje vsem ljudem, ki so Bogu po volji...

Nato smo šli v drugo sobo, v kateri je lesketalo božično drevo. Jaselca so žarela v svitu luči in z miz so pozdravljali darovi. Koliko pristrčnega, čistega otroškega veselja, koliko dobrote in ljubezni je sipal božič v to družino! Stari so obdarili otroke, otroci starše, oče mater, mati očeta!

Oton in jaz sva dobila v svoje veselo presenečenje popolnoma nove krasne smuči z vso potrebno opremo.

Ko se je vihar navdušenja polegel in si je vsakdo v tihem občudovanju ogledal darove, je zaigrala Jerica na citrah »Sveta noč, blažena noč«. Potem smo skupaj odmolili očenaš. — Mali so morali za nekaj ur spat. Hinko in jaz sva čula. Jaz sem pisal staršem pismo.

Opolnoči, ko so zvonovi v slovesnem zboru naznanili v tiho mesečno noč, da je napočil božični praznik, smo šli vsi v cerkev k polnočnici.

Stric, njegovi otroci in Oton so pristopili k mizi Gospodovi.

Jaz pa sem stal v cerkvi zadaj in — prvič zopet po dolgem času v srcu molil. Bila je prošnja, da bi bratrancu Hinkotu postal vsaj malo podoben.

V božičnih dneh sem prvič natančneje premišljeval svoj odnos do Hinkota.

Takoj v začetku šolskega leta, ko sem bral njegovo pesem, je iz njega nekaj seglo vame. Nisem vedel, kaj je bilo. Toda čutil sem vpliv te tihe sile, ki se je potrpežljivo in zmagovito približevala mojemu srcu. Postal sem nemiren in sem se upiral z vso silo.

Berner mi je bil nekak zaveznik v boju zoper Hinkota. Hotela sva ga s silo in s podlo zvijačo potegniti na svojo stran. Kar sva s tem dosegla, je bilo prav obratno: Hinko je stal končno pred nama še večji in zmagovitejši ko preje. Njegov značaj si je izsiljeval moje občudovanje, pa naj sem hotel ali ne.

Polagoma sem spoznaval, odkod ta Hinkotov vpliv: Iz neupogljivo krepke sile, ki se je z njo oklepala vsega plemenitega, čistega, velikega. — Tudi jaz sem hrepenel po teh vzorih, sem hotel biti plemenit, čist in dober. Toda manjkalo mi je za to moči.

Odkod jo je imel Hinko? — Odgovora sem si bil svest: Iz zvestega udejstvovanja katoliške vere.

Jaz sem se z uporno borbo upiral temu odgovoru. Točka, na kateri sem stal nasproti Hinkotu, je bila ta: Zdelo se mi je strahopetno, da bi se uklonil pod jarm vere. Hotel sem biti velik, plemenit in čist iz lastne moči. »Liberalen« sem hotel ostati in vendar postati človek, kakor Hinko, zvest in dober.

Hinko je čutil, kako sem se v svoji notranjosti upiral vsem vplivom verne okolice. Z nežnim čutom je upošteval moje stanje. Nikdar mi ni prigovarjal. Nasprotno! Noben pogled, noben izraz obraza ni izdajal njegovega začudenja ali odtujenja nad mojim obnašanjem. Ostal je sveži veseli fant, mi vse zaupal in se nikdar dotaknil moje duše. Samo

venomer je zame molil, kakor mi je pozneje razodel.

Nasprotno pa je Oton sprejemal vse te vplive naravnost v svoje nepokvarjeno srce. Vse, kar je storil Hinko, mu je bilo dobro in prav: smučanje, hribolazenje, spoved in maša!

Družina je molila vsak večer desetko rožnega venca. Jaz nisem sodeloval. Oton pa si je dal od Hinkota vse razložiti, si kupil nato ves navdušen lep molek in molil vsak večer kleče z drugimi. — — —

Sicer pa so potekali božični dnevi zelo prijetno in veselo. Vsak dan zjutraj, in čisto tudi popoldne, smo hodili mi fantje ven na smuko, najprej na veliki travnik pred hišo, potem na travnike Miedererja in končno preko Fronebena na planino Selicker.

Bil je krasen dan, ko smo tam gori vadili s smučmi. Slepeče beli sneg je odbijal svetlobo in solnčno gorkoto v migotajoči zimski zrak. Blesteče ostro in nenavadno kakor podoba iz pravljice sveta so stali okrog stožci s svojimi zobmi in čermi: vrh ob vrhu v dolgem vencu. Jarek solnčni svit je ležal nad valovanjem skal in snega in se sipal v zlatih hlapovih daleč tja pod solnčni svod.

Ta krasni planinski svet v svoji dostojanstveni veličini in v svojem miru me je zajemal

kakor sen... Tam zadaj, daleč v daljavi, pa sem videl velemesto, obdano s pusto meglo. — Sivo, umazano morje hiš, polno vreščavega hrupa in brezmiselne hlastavosti! — Podoba moje duše...?

Zdrznil sem se.

Toda za menoj je odmeval Hinkotov smeh. Ozrl sem se. Ležal je v bleščečem snegu in se boril zoper Otona in Rudija, ki sta ga z vriskajočim veseljem zakopala v sneg. V belih oblakih se je dvigal prah.

Tedaj pa je tudi mene zgrabila divja sila. Vrgel sem se v divji metež in začel z obema rokama metati Rudiju sneg v obraz. V naslednjem trenutku me je imel Oton na nogah. Zletel sem na tla. Rudi mi je začel drgniti vroča lica z ledenim prahom. Nato se je spravljal Hinko nad naju. Bilo je veselo, divje pririvanje sem in tja. Vsak se je boril zoper vse, metali smo se, se borili, se valjali in si drgnili drug drugemu obraz in vrat s snegom, da smo komaj hodili po sapo. — Slednjič smo se dvignili, oznojeni in utrujeni, si otresli obleko, vzeli svoje smuči in šli domov.

»Lepo je bilo!« je rekel Oton. »Kaj takega moramo večkrat napraviti!«

»Če je Mirkotu prav?« je menil Hinko.

Prikimal sem: »Kolikokrat hočete.«
(Dalje).

Fatima

Iz pastirskega pisma katol. škofa v Leiria na Portugalskem:

»Dne 13. maja 1917 so pasli trije otroci iz župnije Fatima¹ (dekanija Ourem) malo čredo na takrat samotnem kraju Co-va da Iria. Najstarejšemu otroku, Luciji, je bilo 10 let, Franc je imel 9 let, Hiacinta pa 6. Ta dva sta bila brat in sestra; prva je bila njuna sorodnica. Noben med njimi ni znal ne brati ne pisati.

Blížala se je poldanska ura; kakor tam običajno, so molili tudi ti otroci rožni venec. Po končani molitvi so se zabavali s tem, da so znašali kamenje in stavili hišico. Kar nenadoma prešine blisk tam stoječe drevo z živo in svetlo lučjo. Dasi je bilo nebo jasno in brez oblaka, so otroci boječ se nevihte vendarle zganjali živino skupaj, da bi šli proti domu. Ko so dospeli

na kraj, kjer so sedaj napeljane cevi od studenca, se iznova zablisne. Nekaj korakov proč zapazijo na hrastu, tam, kjer stoji sedaj ljubka, skromna kapela prikazovanja, vsi prestrašeni podobo gospé, ki je bila brez primere lepa. Pokrita je bila s snežnobelo obleko. Glavo in velik del telesa je odeval zlatoobrobljen plašč. Na nebeško-lepem obrazu je bilo spoznati nekako mirno resnobo, ki je lahko spominjala na žalost. Roke so bile sklenjene na prsih; od njih je visel lep molek s križcem.

Iz vse prikazni so odsevali prameni žarkov. Gospa je bila obdana s svetlobo, ki je sijala močnejše ko solnce.

Otroci so se približali. Med gospo in najstarejšim otrokom se je razvil razgovor, nakar je gospa vse tri povabila, naj do oktobra vsakega 13. dne v mesecu pridejo tusem.

Po izjavi otrok in zanesljivih prič je bilo šest prikazanj in sicer vselej 13. dne v mesecu. Izjema je bila samo v avgustu, ker je upravna oblast imela otroke v Ouremu priprte. Prikazen so zato imeli nekoliko dni pozneje.

¹ Fatima je župnija v goratem ozemlju na Portugalskem. O razodetju Marijinem na tem kraju je »Bogoljub« že poročal. Ker je škof ondotne škofije Leiria 13. oktobra 1930 o dogodkih v Fatimi sestavil posebno pastirsko pismo, bo prav, če so tudi naši čitatelji o Fatimi poučeni iz prvega in zanesljivega vira.

Gospa je povedala otrokom, da je njena domovina v nebesih. Zaupala jim je skrivnost, ki je ne smejo nikomur razodeti. Naučila jih je kratek vzdihljaj, priporočila molitev rožnega venca, naročila Luciji, naj se nauči čitati; končno je poudarjala, kako potrebno je moliti in se pokoriti, da se pospeši konec vojne. Izjavljala je tudi, kako grehote ljudi dražijo jezo božjo, predvsem pa grehi nečistosti. Odredila je končno, naj na tem mestu postavijo kapelo, ko je hkrati razodela, da je Ona „naša ljuba Gospa rožnovenska“...

Ko sem leta 1920 prišel kot škof v to škofijo, nisem ne mogel in ne smel prezreti teh dogodkov. Dne 3. maja 1922 sem imenoval posebno komisijo duhovskih gospodov, ki naj bi popolnoma brez predsodkov in docela nepristransko zaslišavali priče in zabeleževali ugodne in neugodne izjave... Končno je predložila komisija obširno poročilo, ki sem je karmoči skrbno presodil...

Ker mi je škofija Leiria poverjena od svete Cerkve, ker imam kot škof dolžnost, da prav vodim izročene mi vernike, hočem, sledeč zgledu častitih prelatov v enakih slučajih, ko sem vse te dogodke deset let pazljivo študiral, s tem razglasiti svojo sodbo. Hkrati pa že sedaj izpovem, da podvržem svojo razsodbo v ponižnosti sveti stolici...

Z ozirom na razloženo preudarjanje in na vse drugo, česar radi pičlega prostora nisem omenjal, ko sem ponižno klical na pomoč Svetega Duha, v zaupanju na varstvo preblazene Device, v soglasju s svojimi škofijskimi svetovalci, ki sem jih vprašal za svet, spoznam za dobro to-le:

1. Izjavljam, da so vizije (gledanja) otrok v dolinici Iria (župnije Fatima v tukajšnji škofiji) dne 13. maja in vsakega 13. dne do oktobra 1917 — verodostojne.

2. Češčenje Naše ljube Gospe Fatimske oficijelno dovoljujem.»

Zastopnik svetega očeta na evharističnem kongresu. Kot papežev delegat na mednarodnem evharističnem kongresu v Dublinu je imenovan kardinal Lavrencij Lauri. V njegovem spremstvu bodo gg.: Msgr. Dominik Tardini, podtajnik sv. kongregacije za izredne cerkvene zadeve, msgr. Fr. Spellman, iz papeževega državnega tajništva, msgr. Jožef Calderari, papežev obredni mojster, komendatorja Pavel Corce in Albert Vignoli, predsednik Katoliške akcije v Rimu. — Kardinal Lauri bo došel v Dublin 20. junija ter bo otvoril kongres 22. junija.

O priliki kongresa bodo uporabljali najnovejše in najboljše zvočnike, kolikor jih je zdaj znanih. Možnost bo dana, da bi lahko en milijon vernikov hkrati sodelovalo pri petju cerkvenih slavospevov na slavnostnem prostoru. Pri sv. maši papeževega legata bo lahko navzočih v parku »Feniks«u pol milijona ljudi in sicer tako, da bo vsakdo lahko vsako besedo slišal. Na razpolago bo 35 zvočnikov. Petje bodo spremljali na harmoniju, a po posebnem zvočniku se bo harmonij slišal kakor mogočne orgle. Pri oltarju bodo postavljeni 3 mikrofoni. Zveza zvočnikov zavzema vse mesto in še daleč vso okolico, kjer bo nastavljenih 400 zvočnikov.

To so možje! Pri procesiji z Najsvetejšim o priliki mednarodnega evharističnega kongresa bodo baldahin (nebo) nosili najodličnejši državniki in učenjaki. Izbrali so jih 16. Med njimi je predsednik Irske De Valera, podpredsednik Sean T. O'Kelly, Alfred Byrne, prvi župan mesta Dublina, dr. Denis Coffey, predsednik vseučilišča i. dr. To so možje, ki so ponosni, da smejo na ta način pokazati vero in ljubezen do Najsvetejšega.

Po plačilo... Dne 21. aprila je umrl po nanadnem obolenju (kap) dunajski kardinal Gustav Friderik dr. Piffel. Še nedeljo poprej je opravil v votivni cerkvi slovesno službo božjo, prejšnji ponedeljek pa je imel nagovor v misijonskem združenju katoliških žen. Pogreba se je udeležilo okrog 35.000 oseb vseh slojev in stanov; gledalcev pa je bilo ob ulicah, koder se je sprevod pomikal, čez 300.000. Kropit ga je prišlo, ko je ležal na mrtvaškem odru, do 130.000 vernikov. Zemeljske ostanke je blagoslovil apostolski nuncij nadškof dr. Henrik Sibilija; k pogrebu je prišel kardinal dr. Faulhaber iz Monakovega, kardinal Serédi iz Budimpešte, in vsi avstrijski škofje. — Pokojnik se je rodil leta 1864. Preden je bil poklican za vodstvo dunajske nadškofije,

je bil prošt redovne hiše v Klosterneuburgu. Za nadškofa je bil posvečen 2. maja 1913; leto nato je bil prištet med kardinale. Nadškof dr. Piffl je bil velik pospeševatelj mladinskih kršč. organizacij in sploh ljubitelj mladine. Kot škof je dvignil evharistično in Marijansko življenje na Dunaju. Pospeševal je dobrodelnost; sam zase je bil sila skromen.

Dober svet. Na Holandskem so komunisti razpletli veliko agitacijo za komunistične nazore. Nadškof Jansen (Utrecht) je razposlal vernikom svarilno pismo. Neki časopis je pa pristavil: »Najbolje bi bilo, da bi vse komuniste izgnali v Rusijo; tam bi se kmalu sprebobrili, ko bi se na lastne oči prepričali, kakšen je ta »paradiž«.

K vzgoji vojakov. Na Ogrskem je vojni minister odredil, da morajo vojaki grede mimo cerkve ali križa vojaško pozdraviti (salutirati). — Če bo vojaštvo imelo iskreno spoštovanje in ljubezen do najvišjega Gospoda, bo znalo spoštovati tudi svetno oblast.

Boj za križ. Španski kulturni boj se je preselil tudi na španske kolonije. V Fernado Po (Afrika) so dale oblasti razpela sneti in iz šolskih učilnic odstraniti. Tisti hip so zapustili vsi učenci šolske prostore in izjavili, da se ne povrnejo, dokler razpela ne bodo višela po učilnicah. Starši so soglašali z mladino. Preteči nastop ljudstva je vplival, da so oblastva odnehala in razpela šolam vrnila.

Šola in nova španska ustava. O šoli pravi nova ustava na Španskem: »Šolstvo je svetno. Cerkvi se dovoli, da uči krščanski nauk v lastnih zavodih, ki pa so pod nadzorstveno oblastjo države...« Kdo je napravil tako postavo? Španski državni zbor. — In kdo je volil poslance? Špansko ljudstvo. — Kakšno je to ljudstvo? Lahko se reče, da je med španskim ljudstvom 90% katoličanov, ki nobeno nedeljo ne opuste sv. maše. V španski zbornici pa sedi 90% svobodomiselcev. Kdo je kriv, da so prodrle proticerkvene postavbe? Onih 90% katoličanov, ki ob volitvah niso vedeli, kaj je njih dolžnost.

Če bi se dalo ustreči... Iz vseh dežel prihajajo do svetega očeta v Rim prošnje brezposelnih za pomoč v stiski in bedi. List »Osservatore Romano« je razpisal nabiranje milodarov in prostovoljnih prispevkov v ta namen. Nabrani denar (en milijon lir) je izročil papežu, ki je to vsoto porabil, da je podprl večje število najpotrebnejših brezposelnih siromakov, ki so očetje številnih družin.

1500 let stari zvonovi bodo vabili k molitvi o priliki svetovnega evharističnega kongresa v Dublinu. Določeno je, da jih bodo prenesli iz narodnega muzeja v Dublinu, kjer so shranjeni v posebni omari. Zvonili bodo z nji-

mi med slovesno sveto mašo, ki jo bo opravil na kongresu papežev odposlanec. To so tako zvani zvonovi svetega Patricija. Prepeljali jih bodo na zborovališče s posebno varnostno stražo.

Slaba kupčija. Pred 30 leti je Cerkvi protivna postavodaja na Francoskem zaplenila tudi redovne hiše in jih proglasila kot državno last. Med drugimi se je polastila tudi svetovnoznane kartuzije pri Grenoblu — samostana »La Grande Chartreuse«. Redovniki kartuzijani so se izselili, samostansko poslopje pa se uporablja kot turistovsko zavetišče. Sedaj pa poroča znani list »La Croix« (Križ) — 24. marca t. l. — kako ogromno izgubo ima država pri tej zaplenitvi. Poprej so redovniki izdelovali znani likér »šartres«, ki se je razpečeval po vsem svetu. Država je imela letno samo na davkih 270.000 frankov dohodkov, ki so zdaj splahneli, zakaj redovniki so svoj recept vzeli s seboj. Samostan je podpiral veliko število revežev v savojskem okraju. Za popravo in vzdrževanje poslopja mora šteti država velikanske vsote: letos 252.000 frankov... Francoski davkoplačevalci so se že davno prepričali, kako nespametne so take zaplembe.

Lahko se brž spremeni... Po uradnih ruskih podatkih ima komunistična stranka na Ruskem 1.400.000 članov. Od teh je po poklicu: 347.000 tovarniških delavcev, 48.000 občinskih in stavbnih delavcev, 186.000 kmetov, 139.000 železničarjev in 700.000 državnih uslužbencev. Komunisti, ki imajo povsod prednost, so oni živeli, ki se nanj opira sovjetska vlada. Ruski narod pa šteje skupno nad 150 milijonov ljudi. Seveda skuša ruska krutovlada mladino izvežbati za svoje namene in se hvali, da ima organizacija že 2 milijona mladine. Poleg pravih komunistov je še mnogo takih, ki so se vdali samo sili in jim pravijo »simpatujoči«... Ruski narod v celoti ni še vprežen v brezbožne verige. Toda kdaj bo prišla rešitev? Še in še molimo!

Brezbožna propaganda. V Varšavi je poljska policija zasledila dva tujca; Hempel in Watt se imenujeta. Prišla sta iz sovjetske Rusije obložena z denarjem. V prtljagi sta imela skrite tiskovine in pisanja, ki je iz njih razvidno, da gre svetovno frامasonstvo in ruski sovjeti v delu za brezbožstvo roko v roki.

Pravi vzrok... Češki dopisovalni urad »Vox« (glas) zaključuje daljše razmotrivanje o cerkvenem preganjanju na Španskem takole: »Usodna pozabljivost španskih katoličanov je povzročila, da so zanemarjali katoliški tisk... Treba se je zavedati, da je pomanjkanje primerno razširjenega katoliškega tiska omogo-

čilo sedanje preganjanje in izgon jezuitov iz dežele...» »Vox« dostavlja še resen opomin: »To žalostno dejstvo resno uči tudi katoličane na Češkoslovaškem in po drugih deželah.«

Veliko slavlje v Sarajevu. Že lansko pomlad je bilo po predlogu nadškofa dr. Ivana Šarića sklenjeno, da se leta 1932, ko se praznuje 50 letnica ustanovitve cerkvene hierarhije v Bosni in Hercegovini, ki je bila dovoljena z okrožnico papeža Leona XIII. (*«Ex hac augusta»*), izvrši cela vrsta cerkvenih svečanosti. Krona 50 letnega jubileja bo veliki evharistični kongres v dneh od 2.—5. junija 1932. Pričetek pade vprav na praznik presv. Srca Jezusovega (2. junija), kateremu je posvečena sarajevska prvostolna cerkev. V jeseni (1931) so pa bosansko-hercegovinski škofje, zbrani na konferenci v Banjaluki, sklenili, naj bo ta lepa proslava presv. Evharistije obenem pokrajinska katoliška manifestacija cele Herceg-Bosne. S cerkvenim jubilejem je obenem združen spomin prihoda prvega sarajevskega nadškofa dr. Josipa Stadlerja.

50 letni jubilej in kongres, ki se prične s praznovanjem presv. Srca Jezusovega, bo združil — kakor se pričakuje — ogromne množice vernega naroda. — Dovoljena je polovična vožnja na železnici. Slovenska »Prosvetna zveza« je organizirala udeležbo Slovencev, ki se jim pridruži tudi ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman. Izletniki se odpelejo iz Ljubljane 3. junija zvečer z brzovlakom ob 19.55 in prispo v Sarajevo 4. junija ob 13. Odhod iz Sarajeva je v ponedeljek jutraj, 6. junija.

Pomožna zimska akcija za lajšanje bede v Ljubljani je zbrala in razdelila po župnijskih odborih približno 150.000 Din. V to zbirko pa ni všteta obleka, ki je bila darovana. Sporedno s to akcijo so pa v povečanem obsegu izvrševale karitativno delo Vincencijeve in Elizabetne konference. Karitativna matica v Ma-

rijanišču je storila začuda veliko samarijanskega dela. — Če vpoštevamo, da je mestna občina posebej razposlala oklic za prispevanje v ubožno blagajno in žrtvovala iz občinskih sredstev, kolikor je mogla, če ne prezremo še drugih (n. pr. trgovskih) dobrotelnih naprav za pomoč brezposelnim, se mora priznati, da je Ljubljana s hvalevrednim razumevanjem priskočila na pomoč občutni stiski, ki so jo nekateri prav dolgo in dovolj potrpežljivo prenašali. Da bi le pomoč, ki so jo prejeli, imela blagodejen vpliv.

Smrt. V Ribnici na Pohorju je za vedno zatisnil oči župnik in duh. svetnik Andrej Fišer. 25 duhovnih tovarišev ga je spremilo k večnemu počitku. — V večnost mu je sledil starosta lavant. škofije, biseromašnik in častni kanonik, dekan Janez Lenart. Prijatelj njegov ga je označil takole: »Dobričina, plemenit vseskozi in mož krasnega značaja. S tem v najožji zvezi je bila njegova pristna, slovenska gostoljubnost...« Za slovo so mu peli šmartinski zvonovi 24. aprila. — V Mariboru je izdihnil 23. aprila blago dušo frančiškanski redovni oče duh. svetnik Filip Ben. Perc. V baziliki Matere milosti je deloval 30 let predvsem kot vesten in marljiv spovednik. — V Ljubljani so pokopali 25. aprila prednico mestne ubožnice s. Marijo Bonavito Puc. V redu je služila Bogu 20 let kot vzorna redovnica ter skrbna mati ubožcev. R. i. p.!

Za lepe uspehe pri vzgoji in šolstvu je odlikovana vzorna učiteljica v Trzinu, gđc. Zofija Grundner. Prejela je od svetega očeta Pija XI. častno priznanje z redom »Pro Ecclesia et Pontifice«.

Duhovske zadeve. Na ljubljanskem vseučilišču je dovršil višje bogoslovne nauke Pavel Simončič, kaplan v Kamni gorici, in dosegel naslov doktorja bogoslovja.

Slavlje na Brezjah. Na angelsko nedeljo bodo na Brezjah praznovali na slovesen način 25 letnico kronanja Marijinega. V ta namen se je osnoval poseben odbor.

Pisarna Marijinih družb v Ljubljani, se je preselila v Ljudski dom, II. nadstropje, Streliška ulica. Tam lahko naročite za proobhajance tako primerno knjižico »Zgodbe malega Gvidona«, ki je ni več veliko v zalogi. Cena 10 Din.

Prav tam dobite tudi: Katekizem Marijinih kongregacij, Kongregacijsko knjižico (za fantovske Marijine družbe), sprejemnice za Marijin vrtec, svetinje, kongreg. znake itd.

Spominščica † Tinci Verbičevi. Nihče ni pričakoval, da bo prišlo tako hitro...

Tiste dni, ko se je narava odela v sveže zelenje in so se pričeli razcvetati prvi cvetovi v pozdrav Kraljici majnika, se je nebeškemu Vrtnarju zahotelo po enemu najlepših cvetov šentjakobske dekliške kongregacije, po dobri Tinci, in presadil ga je v svoje livade, v deželo večne pomladi, v bližino Marijino.

Od 23 let svojega življenja jih je pokojna Tinca devet prebila v kongregaciji; zadnji dve leti je bila tudi odbornica in knjižničarka. Marijina hči je bila po notranji potrebi in z vso svojo dušo. Z občudovanja vredno resnobo in natančnostjo je spolnjevala družbene dolžnosti. Po naravi tiha in skromna je apostolsko delovala predvsem z lepim zgledom. S svojo ponižnostjo in srčno plemenitostjo si je osvojila vse, ki so jo poznali. Dasi je bila vzgojena in je živela v Ljubljani, ni imela s svetom tako rekoč nobenega stika. »Skrít angelček« jo je imenoval nekdo po smrti, in to po pravici. Njena edina pot je bila v službo in v cerkev. Čeprav je bila silno rahlega zdravja, ni opustila noben dan, tudi v najhujši zimi, sv. maše, pri kateri je z angel-sko pobožnostjo prejela sv. obhajilo.

Malo pred veliko nočjo je obležala. Upala je, da bo ozdravela in težko je čakala solnca ter gorke pomladi. Toda njena nežna duša je bila prelepa za ta svet. Marija ni dopustila, da bi se le en sam prašek dotaknil te lilije in skazil njeno lepoto. Hotela jo je imeti pri sebi, v svoji neposredni bližini. Na vigilijo majnika je nedolžni angel splaval k Solncu, da v objemu Brezmadežne slavi večni majnik ter uživa večno Lepoto in Ljubezen.

Tinca, spavaj v miru in prosi za svoje sestre, da bi sledile tvojemu lepemu zgledu!

Trbovlje. Bivši tukajšnji kaplan gosp. A. Boštele je zapisal v neki pesmi:

»O niso Trbovlje vse črne,
dokler še v njih lučka gori,
ki vroča ljubav jo prižiga
Mariji, Kraljici majniški.«

Res je, da so Trbovlje zelo začrnjene; a vendar je v tej dolini tudi četica vztrajnih deklet, ki pogumno dela pod Marijinim varstvom. V naši družbi imamo več odsekov, ki vsi lepo napredujejo: Olepševalni odsek skrbi za okrasitev oltarjev. Vrsta je določena po vaseh. — Tudi »Zamorček« prav pridno pokimava in se zahvaljuje za dinarje. — Lansko leto smo sklenile, da bomo vsak mesec zbirale prispevke za pomoč dijakom, da bi dosegli duh. poklic, — in to tudi spolnujemo, dasi so časi težki. — Imamo pa tudi svojo knjižnico, kjer si družbenke izposojajo knjige. — Vsako leto uprizorimo primerno igro, ki nje dobiček obrnemo v dobre namene. Dne

8. decembra v minulem letu, smo imele akademijo v proslavo Brezmadežne. Sedaj pa pripravljamo novo igro, ki jo v kratkem uprizorimo.

Da bomo mogle v bodoče še več dobrega storiti, zato naj »Vsaki čas — Marija blagoslavlja nas!«

Dole pri Litiji. Od srede 24. februarja do nedelje 28. februarja so bili za nas lepi dnevi srčnega veselja. V sredo popoldne in v četrtek smo fantje in dekleta skupno premišljevali v treh dnevni govori glavne verske resnice. Priznati moramo, da je Sv. Duh v bogati meri izlil svoje darove na nas: bilo nas je v četrtek in zanaprej kar polna cerkev. Umevno je, da lepa udeležba blagodejno vpliva tudi na govornika, ki je v vnemi fantov in deklet dobival poguma tudi zase. Govori so se zato primerno raztegnili, a srce nas je grelo ob topli božji besedi, dasi je zunaj kar škripalo. Bog poplačaj ljubeznivemu voditelju duhovnih vaj, gosp. kaplanu Petru Flajniku iz Št. Ruperta, ki nam je s tako gorečo besedo razvel srca. Celo fantom se ni zdel noben govor predolg. V petek in v soboto smo imeli ločene govore za fante posebej in za dekleta posebej. Oba dneva in pa v nedeljo je prepeval na koru fantovski zbor. Moški zbor je pri nas nekaj nenavadnega. Naj bi se še večkrat razlegal tako močan moški zbor po naši cerkvi! Take pobožne želje smo izrekli mi in drugi, ko so slišali ob sklepu in na velikonočni ponedeljek fante peti. Sliši se, da bo tako vsako prvo nedeljo. Bog daj! Saj bo res potem prva nedelja moška in fantovska, ko jih bomo videli pri obhajilni mizi in slišali njih pevski zbor.

Naj v dopolnilo še omenimo, da je fante prav posebno prevzel pretresljivi govor o spreobrnjenju Savlovem. Srca so zatrepetala in sklep je bil storjen: Pota v pregrešni Damask naj bodo pozabljeni. Marsikatero oko se je pa zarosilo pri stanovskem govoru o Mariji Magdalení. Naj bosta oba govora v duhu večkrat obnovljena, da dobri sklepi ne bodo pozabljeni.

Lepo bo in trajen uspeh duhovnih vaj bo zagotovljen, če bo vsako prvo nedeljo tako veliko število fantov pri obhajilni mizi kakor 28. februarja. Fantje. Naš pravi in najboljši Prijatelj je v tabernaklju. Vabi nas neprestano po naših cerkvah: Pridite, pridite k meni vsi, prav vsi! Fantje, ne izgubimo poguma! Dekleta naj pa skrbijo za udeležbo na druge nedelje. Gotovo se nam bodo potem tudi kmalu pridružili še naši očetje, in resnično bo kraljeval Kristus v naših družinah s pomočjo Matere Marije in njene družine.

(Drugi dopisi prihodnjič.)

Razno

K Mariji na Brezjah

Možje bojovníci! O prav odličnih velmožeh pravimo, da njihova imena zvane preko dežele sočno in polno, kakor odjek dragocene kovine.

Tako bodo tudi nam letos, menda prvim, sočno in polno zazvonili novi Marijini zvonovi pri vsem tako dragem svetišču na Brezjah, dne 10. julija, ko se spet zberemo na našem vsakoletnem taboru pri Kraljici miru.

Pomnite možje! Kako so svoj čas brneli tenki, melodični žvižgi, kako je treskalo med strahovitim truščem bakra in železa, kako so kovinaste črepinje sipale na tla, oster dim pa se je plazil po zemlji.

Sladko nam bodo sedaj zadoneli novi brosnasti Marijini zvonovi, čeprav je grenko življenje, četudi nas tlači kriza...

»Dasi mi v srcu polje jad,
zvonjenje tvoje slušam rad.«

Zato, da prisluškujemo vsi Marijinim zvonovom 10. julija na Brezjah, da prisluškujemo še temu, kaj nam bo velevala Marija, morda poslednjikrat, tovariši z vojne, 10. julija vsi k Mariji na Brezjah!

Polovična vožnja je zagotovljena.

F. B.

NAZNANILO.

V uršulinskem samostanu v Ljubljani bodo konec avgusta ali v začetku septembra t. l. tridnevne zaprte duhovne vaje za srednješolske abiturientke. — Če kdaj v življenju, je pač po maturi potrebno in umestno, da se mlad človek zlasti na razpotju ustavi ter se v svitu večnih resnic vpraša: »Kam sedaj?« Saj gre tedaj za odločilni in najvažnejši korak — za izbiro poklica.

Oskrbnina za ves čas duhovnih vaj znaša 80 Din, manj premožnim se bo tudi razmeram primerno znižala. Točen datum bo pravčasno objavljen v »Slovincu«. Prijave je nasloviti na Predstojništvo uršulinskega samostana v Ljubljani, vsaj do 25. avgusta t. l.

Zaprte duhovne vaje. Tekom letošnjega poletja se bodo v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani vršili sledeči tečaji duhovnih vaj:

1. Za meščanske gospe in matere od 29. junija zvečer do 3. julija jutraj. Prijaviti se je treba vsaj do 15. junija.

2. Za učiteljice in uradnice od 14. julija zvečer do 18. julija jutraj. Prijava do konca junija.

3. Za matere z dežele od 28. julija zvečer do 1. avgusta jutraj. Prijava do 15. julija.

4. Za dekleta od 12. avgusta zvečer do 16. avgusta jutraj. Prijava do konca julija. — Po potrebi bo še en tečaj duhovnih vaj za dekleta v drugi polovici avgusta.

Oskrbnina (hrana, stanovanje) znaša za vse tri dni 100 dinarjev.

Prijave — ustne in pismene — sprejema vodstvo Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg.

Ena izmed mnogih... Pred kratkim sem srečala v mestu propadlo dekle. Rodila se je v naši vasi, zato sem jo poznala. Takole mi je pripovedovala svojo žalostno povest: »Dokler sem bila doma, sem bila srečna. Redno sem hodila v cerkev. Ljubila sem Boga in vsakega človeka. Prijateljica me je spravila od doma v mesto, h gospodi v službo. Seveda sem bila ponosna na to. Ta služba je bila zame največja nesreča. Najprvo so me odtujili Bogu in cerkvi. Dobre družbe pa nisem imela, ker je nisem iskala. Preveč sem zaupala svojim močem. Nič več nisem prejemale zakramentov, zato sem padla globoko v greh in se vedno globlje vanj pogrezala. Gospodar je zaslužnil mojo dušo in telo. In ko je izpil mojo mladost, ko sem reva zbolela, me je vrgel z zasramovanjem na cesto... In postala sem to...« Bridko je zaihtela pri teh besedah in med solzami mi je govorila: »Povejte vsem kongreganistom in kongreganistinjam, naj se boje mest in mestnih služb. Preveč je tu nevarnosti zanje. Za dekleta še prav posebej! Povejte jim mojo zgodbo za svarilo. In mnogo jih je že šlo po moji nesrečni poti. — Rajši naj doma potrpe, pa bodo vesele in srečne. Ostanejo naj zveste Bogu in Cerkvi, poslušajo naj duhovnika, nikdar pa priliznjena na cesti! In če že morajo iti v svet, naj si najprvo poiščejo dobro družbo, Marijino družbo, kjer bodo lahko v času preizkušnje našle potreben nasvet in pomoč. Kdor noče pasti — naj Boga nikar ne zapusti!...«

Boh, Bistrica. Tudi pri nas so se možje in fantje »skorajžili« in šli meseca aprila v Ljubljano na duhovne vaje. Pa še koliko jih je bilo! Najprej 12 mož — kakor 12 apostolov Kristusovih; tem pa je sledilo 14 dni kasneje kar 30 fantov. Odlična skupina je hotela, da vprav v majniku — Marijinem mesecu — zbere krepke sile za katoliško akcijo in začne z resnim versko-obnovitvenim delom v bistriški fari. Bog daj, da bi bili vsi, možje kakor tudi fantje, res pravi katoliški apostoli, da bi dajali svojim sofaranom dober zgled v natančnem izpolnjevanju verskih dolžnosti, zlasti pa v pogostnem skupnem prejemanju svetih zakramentov.

Odgovori

M. M.: Kako se moli rožni venec svetih ran Jezusovih?

Ta rožni venec (označba ni prav točna, marveč bi bilo bolje reči »kronica«) ima pet odstavkov. Pri vsakem se pobožno moli petkrat »Čast bodi Očetu... na čast peterim ranam Jezusovim; na koncu vsakega odstavka se pa dostavi »Zdrava Marija... na čast žalostni Materi božji.

(K II. vprašanju: To naj Vas ne moti in hodite brez skrbi k sv. obhajilu.)

Kolikrat se zahteva spoved, da se more človek po izvršenih drugih pogojih udeležiti raznih odpustkov?

Prečitajte odgovor v zadnji številki »Bogoljuba«, str. 120 »Mesečne pobožnosti«.

K. H. G.: Stvari, ki jih omenjate, spadajo v spovednico, ne v list. Ker večinoma za tisoče naročnikov nimajo splošne poučne vsebine, ne moremo odstopiti dragega prostora na korist samo eni osebi. — Kar zaupno in odkrito vprašajte duhovnega voditelja pri spovedi, pa boste dobili mir vesti.

M. D.: Isto. Spada v spovednico.

P. L. Po cerkvah (v klopeh) se najdejo listki z molitvijo na č. sv. Tereziji D. J. Na njih je zapisana pripomba: Kdor to molitev najde, naj jo 25 krat prepíše in nese vsak dan po eno v cerkev; obenem naj izmoli 3 očenase idr., pa bo gotovo uslišan. — Prosim, da bi določno povedali v »Bogoljubu«, kaj je soditi o takih molitvicah?

Da je molitev, ki ste jo vprašanju priložili, dobra, o tem ni govora. — Vse drugo je pa kratkotalo — vraža, ker se navedenemu številu, prepisovanju in raznašanju pripisuje neka moč, ki ni nikjer utemeljena. Takega praznoverja z listki ni malo in le čuditi se je, da se še dobe ljudje, ki se s temi marnjami ukvarjajo in se na njih moč zanašajo. Ni brez greha, kdor vražari.

Gorica: Kaj je soditi o sanjah? Kdaj lahko mislimo, da so od Boga?

Sanje so naravne, včasih tudi nadnaravne, t. j. od Boga dane. Bog je n. pr. v stari zavezi večkrat razodel svojo voljo po sanjah. Tako razodetje so prejeli Egipt, Jožef, Jožef, deviški ženin Marijin, Modri iz Jutrove dežele. Take sanje so nadnaravne, čudovite. Utegne se tudi sedaj še dogoditi, da bi Bog svetim osebam v sanjah kaj razodel. Povečini pa ne smemo sanjam prav nič pripisovati. — Sanje, ki jih omenjate, so čisto naravne in brez pomena.

Ali se morejo starši zveličati, če svoje otroke brezverno vzgoje?

Ni ga greha, ki bi ga Bog ne odpustil, če se grešnik resnično spokori in če zlo popravi, kolikor more. Če starši spoznajo svojo zmoto in grehota, morajo greh ne le obžalovati, marveč tudi pohujšanje popraviti, če hočejo dobiti sveto odvezo. Vplivati morajo z vsemi močmi na otroke, da jih pripeljejo k Bogu nazaj.

J. M.: Brez skrbi! Samo če ne bo bolj škodovalo kot koristilo.

Kje je tak zavod, ki sprejema brezplačno uboge dečke, kateri žele postati duhovniki?

Zavodov, kjer se šolajo in vzgajajo dijaki, želeči se posvetiti duhovskemu poklicu, je več. Brezplačno pa ne morejo sprejemati, razen v prav izrednih vpoštevanja vrednih slučajih: posebna pridnost in vzorno vedenje, pa tudi sposobnost. — Taki zavodi so: Zavod sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano; Marijanišče v Ljubljani, malo slemenišče v Mariboru, salezijanski zavod v Ljubljani.

Listnica. J. A.: Dopis je preobširen. Tudi ne kaže, da bi iste stvari prevečkrat ponavljali; zato oprostite, če ne objavimo.

N. S. — Krapina: Seveda je manj primerno. — Molite zanje, saj jih bo minilo!

Dobre knjige

Dr. Jožef Lesar, Marija, Mati milosti. Šmarnice. Izšle so v obsegu dveh zvezkov »Nebeških rož«. Posebej naročene stanejo v mehki vezavi Din 30, elegantno vezane v celo platno Din 40.

Pokojni prelat dr. J. Lesar je bil goreč Marijin častilec. Kar je čutil v srcu, je v teh šmarnicah popisal. Preprosto lahko umljivo teče njegova beseda. Pred nami se razvija vse Marijino življenje in njene prednosti, s katerimi jo je Bog poveljal. Knjiga je primerna za šmarnično in za splošno duhovno berilo. Naroča se v upravi »Nebeških rož«, Ljubljana, Komenskega ulica 12.

Puščavnik v oščrju Sahare. Dr. Franc Jaklič. Misijonska knjižnica je izdala 70 strani obsegajoč življenjepis francoskega grofa Karla de Foucaulda, ki zbujal občo pozornost po krščanskem svetu. Bil je to izreden mož. Mladost je preživel brez vere in npravnosti, potem je bil francoski častnik, nato je potoval z nekim židom v vednih smrtnih nevarnostih po tedaj še nepoznanem Maroku v severni Afriki. Zopet se je vrnil k veri in poštenju, šel k trapistom, nato sta ga ponižnost in spokornost gnala za hlapca v Sveto deželo. Ko so ga pregovorili, da je postal duhovnik, je odšel v puščavo Saharo in tam samotno živel med mohamedanskimi Arabci in Tuaregi, jim svetil z lepim zgledom, molil zanje in z raznovrstnimi dobrotami pripravljaj njih duše za krščanstvo, katero se jim bo morda šele čez dolga desetletja ali celo stoletja omililo. L. 1916 je izkervale zanje. — Knjižica ima tudi slike in stane samo 5 Din, da se bo tem lažje razširila. Tudi mi jo toplo priporočamo.

Urbanus, Knjiga o lepem vedenju. Tretja zelo pomnožena izdaja. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani 1932. Str. 388. Cena Din 50.—, vez. (celo platno) Din 64. Potrebna in prav za naše razmere lepo pisana knjiga.

Zdrava Marija! 13 Marijinih pesmi za mešani zbor deloma z orglami zložil dr. Fr. Kimovec. V Ljubljani 1932. Z dovolj. šk. ordinariata v Ljubljani. Kamnotisk Jug. tiskarne; založba Jugosl. knjigarne v Ljubljani. Cena 30 Din; glasovi po 4 Din.

Zopet dragocen donos k našemu bogatemu cerkveno-glasbenemu zakladu. Dr. Kimovec je opremil z lepimi spevi liturgične molitve, ki z njimi proslavljamo nebeško Kraljico in jo prosimo zaščite in pomoči, namreč: »Angelsko češčenje«, »Rožni venec«, »O Gospa moja...«, »Pod tvoje varstvo...« V zbirki je poleg dveh odpevov za litanije še s sedem Marijinih pesmi, ki se bodo trajno ohranile. Str. 7, »Večerni zvon«, je biser slovenskih kompozicij. Taka je, da človeka vsakokrat v dno srca zagrabí, kadar jo sliši, če jo tako proizvajajo, kakor je treba. »Šmarnično« so s proznostjo mladostnih grl zapele tudi akademkinje na svoji cerkveni prireditvi početkom maja. Kar divili smo se novi glasbeni zamisli. Ljubka je zlasti zadnja pesem v zbirki »Marija, jasna Gospa.« — Čedna zbirka — vredna hvale in denarja.

Založba Herder & Co. v Freiburgu i. Br. je izdala sledeče knjižne novosti:

1. Karl Richstätter S. J. **Das Herz des Welt-erlösers** in seiner dogmatischen, liturgischen, historischen und ästhetischen Bedeutung. Cena kart. 2 M; v platno vez. 2.60 M. — Sveta Cerkev v zadnjem času zelo poudarja češčenje Gospodovega

Srca; tudi po naših krajih se je že zelo razširilo. Znani jezuitski ascetični pisatelj nam v svoji knjižici solidno teološko razloži vse, kar je treba o tej pobožnosti vedeti. Knjižica, ki obsega 136 strani, bo za mesec junij prav prišla duhovnikom in tudi laikom.

2. Sehnet und kostet die Früchte des heiligen Geistes. Von Schwester Teresia Renata de Spiritu Sancto, geb. Posselt, unbeschuhete Karmelitin. Vez. 2.60 M. Cela knjižica je slavospev Sv. Duhu. Pisati jo je mogla le oseba, ki je sama prežeta božje ljubezni. Tudi o težkih teoloških vprašanjih piše jasno in presrečno. Naj bi le segli po njej vsi, ki bi bili radi deležni sadov krščanskega življenja.

3. Eberhard Strauß, Schmuggler in Masuren. Ein dunkles Jugendabenteuer. Mit Bildern v. Rudolf Schlichter. Kart. 1.80 M; v platno vez. 2.70 M. — Zgodba 11 mladih fantov, ki ljubijo naravo, se ne boje nevarnosti in pogumno pomagajo, ko gre za to, da pridejo zločinci pravici v roke.

Der große Herder. Nachschlagewerk für Wissen und Leben. 12 Bände und ein Welt- und Wirtschafts atlas. Verlag Herder & Co, Freiburg i. Br. II. del. Batterie do Cajetan. Prav tako kakor prvi zvezek tudi ta stoji na višku moderne znanosti. Vsi članki so pisani solidno, jasno. Tekst krasi mnogo vzornih slik; nekaj jih je tudi večbarvnih, nekaj v bakrotisku. Vsa vprašanja obravnava s katoliškega stališča. Zato je to delo še posebno vredno priporočila.

Darovi. Mar. družba v Ptuj ob godu voditelja P. Konstantina za odkup zamorčka z imenom Konstantin: 280 Din. — Dar »Bogoljubu«: G. Peter Potočnik, šolski upravitelj v Spitaliču: 100 Din. — Za Petra Klaverja družbo — nepoznan: 100 Din.

Prošnje

M. Š. se priporoča presv. Srcu J., Mariji Pomolčnici, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, bl. Don Bosku in škofu Baragu za zdravje in razsvetljenje. — Družbenka M. priporoča molitvi kongreganistinj neko deklo za zdravje v glavi. — D. K. se prip. presv. Srcu J., Lurški M. B., sv. M. Cvetki, t. T. Ledochowski za uslišanje v važni zadevi. Priporoča se tudi molitvi B. bralcev. — G. J. ponavlja prošnjo v važni zadevi po 9 dnevnic na č., Mali Cvetki. — Nesrečna mati prosi molitve in priprošnje vernikov, da bi sinovi, ki so se med svetom izneverili, zopet prišli do spoznanja in dejanske vere. — Mar. družbenka se priporoča najsv. S. J., Materi b., Antonu P., sv. Mali Tereziji za zdravje bolnih nog.

Zahvale

B. J. iz Hraš se zahv. Materi bož., sv. Tereziji D. J., angelom varuhom za srečno izvršitev operacije in za zdravje. — I. M. se zahv. škofu Baragu in sv. Tereziji D. J. za uslišano prošnjo. — M. P. se zahv. Mariji, sv. Mali Cvetki, presv. Srcu J., sv. Marjeti Al., škofu Baragu za veliko izboljšanje živčne bolezni. — Anton Leskovar (Sl. Bistrica) se zahv. najsv. Srcema J. in M. za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — Mar. Breznik se zahvaljuje sv. Mali Cvetki in Materi božji v Svetem mestu za ozdravljenje malega otroka. — Frančiška Ocvirk (Grušovlje) se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Petrovski Materi božji za večkrat uslišano prošnjo v neki sili. (Dar 20 Din za B.) — F. R. izreka iskreno zahvalo bož. služabniku A. M. Slomšku za uslišano prošnjo.

Odpustki za mesec junij 1932

1. Sreda, prva v mesecu. Bl. Feliks. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 13. dan.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Bl. Humilijana. P. o.: a) udom br. Sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) istim kakor 13. dan.

3. Petek, prvi v mesecu. Presv. Srce Jezusovo. Bl. Andrej Hipselski. P. o.: istim kakor 13. dan. Ker je prvi petek v mesecu, p. o. a) vsem vernikom, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom presv. R. Telesa kakor včeraj. — Ker je praznik presv. Srca Jez., p. o. a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jez., pod navadnimi pogoji; b) udom br. presv. Srca Jez. danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom br. naše ljube Gospe presv. srca v bratovski cerkvi; e) udom br. presv. R. Telesa kakor 2. dan; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

4. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno

molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o. a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

11. Sobota. Sv. Barnaba. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

13. Ponedeljek. Sv. Anton Pad. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

17. Petek. Sv. Pavel Buralis. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

20. Ponedeljek. Bl. Mišelina. P. o. istim kakor 13. dan.

21. Torek. Sv. Alojzij. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja in molijo po namenu sv. očeta.

24. Petek. Sv. Janez Krstnik. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 2. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. preč. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti; e) istim kakor 13. dan.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. tistim, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

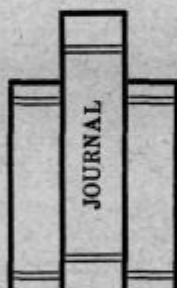
29. Sreda. Sv. Peter in Pavel. P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa kakor 2. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 11. dan.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem papirju 20 Din; v Avstriji 3 š., v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol. — Naroča se pri upravi »Bogoljuba« v Ljubljani, Jugoslovanska tiskarna.

Vsečina 6. števil. »Bogoljuba«: Razprave: Kakor sv. Janez Krstnik. (Dr. Fr. Jaklič.) — Posvečuj praznike! (Dr. Josip Ujčič.) — Brez ljubezni. (L. Golobič.) — Preskušnja Katoliške akcije. — Katera je ta? (J. Kalan.) — Pesem: Angel z lilijo. (Fr. Neubauer.) — Pri Mariji — v juniju. (J. Langerholz.) — Na cilju: Povest: Luč z gorá. (Weiser-Jagodic.) — Fatima. (Iz pastirskega pisma fatimskega škofa.) — Iz življenja Cerkve: Razgled po svetu, po domovini, po M. kongregacijah. — Opazovanja. — Razno: Možje na Brezje! — Naznanila duhovnih vaj. — Vprašanja in odgovori. — Dobre knjige. — Odpustki. Prošnje in zahvale.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz
brona proti razpokam, zavarovanja stekla ter
življenska zavarovanja v vseh kombinacijah

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II, Celje, Can-
karjeva ulica 4, Sarajevo, Vojvode Stepe
Obala 42, Split, Ulica XI Puka 22, Zagreb,
Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjenosti v vseh večjih krajih.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri
ter brez vsakega odbitka.
Tudi rentni davek plačuje
posojilnica sama.

Hranilne vloge
znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

V vsako hišo „Bogoljuba“

Bolni na pljučih!

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji
novi umetnosti prehranjevanja,

ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg
vsakega načina življenja pomagati, da se
bolezen hitro premaga. Nočno znojenje in
kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter
po popolnem sčasoma bolezen preneha.

Resni možje

zdravniške vede potrjujejo prednost te
moje metode in jo radi priporočajo. Čim
prej začnete z mojim načinom prehra-
njevanja, tem bolje.

Popolnoma zastonj

dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali
mного koristnega. Ker ima moj založnik
samo 10.000 komadov za brezplačno
razpošiljanje, pišite takoj, da se boste
mogli tudi Vi prištevati med one srečneže.

Zbiralnica za pošto:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln,
Ringbahnstrasse 24. Abt. 493.

Samo z negovanjem zob nikoli več zobni kamen!

SARGOV

Na zobeh se zelo često tvori povzročitelj hudih obolenj — zobni kamen. Sargov Kalodont odstrani zobni kamen, ker je edina zobna krema, katera vsebuje učinkoviti sulfuricínoleat po Dr. Bräunlichu. Pri čiščenju se razkroje organske substance, ki so zvezane z zobnim kamnom. Tako izgubi zobni kamen **sčasoma** svoje oporišče, se zdrobi in se lahko odstrani s trdo ščetko za zobe.

Pomislite, kako važna je **redna** uporaba Sargovega Kalodonta za ohranitev Vaših zob.

KALODONT

Proti zobnemu kamnu